

eindpunt heeft. Dat was in het begin even wennen en ik moest mijn tijdschema aanpassen. Soms is het vervelend als je buiten de spitsuren in Huizingen moet zijn. Dan rijden er minder pendelbussen en moet je ofwel lang wachten, ofwel moet je zelf met de wagen naar Huizingen rijden. Het is natuurlijk niet prettig als je als treinreiziger een stuk van je reiscomfort moet inleveren. Er wordt gezegd dat het treintje ooit opnieuw tot in Halle komt. Ik hoop dat het waar is."

Afhaken

Felix behoort tot de categorie van optimistische volhouders. Cijfers tonen aan dat de NMBS door de hst-knoop heel wat klanten verloor. Voor de werken van start gingen, stapten er dagelijks 4.500 pendelaars in het regionale spoorknoppunt van Halle op de trein naar Brussel. Nu zijn dat er nog amper 3.600. Niet alleen rijdt de lijn 26 maar tot Huizingen, het aantal sporen tussen Halle en Brussel is voorlopig herleid van drie naar twee. De treinen rijden trager en in kleinere stopplaatsen is de bediening erg variabel. De NMBS hoopt dat volgend jaar, wanneer de grootste werken achter de rug zijn, de pendelaars naar de vertrouwde stal terugkeren. Dan moeten er minstens drie treinen per uur vanuit de zuidelijke rand naar Brussel sporen en nog eens drie per uur op lijn 26 naar de Leopoldswijk.

2

Ramen lappen

Ook wie thuisblijft, leeft dagelijks mee met de hst. Vrachtwagens rijden af en aan. Er wordt 's nachts gewerkt om het treinverkeer zo weinig mogelijk te hinderen en om de deadline te halen. De werken veroorzaakten al regelmatig elektriciteitspannes als per vergissing één of andere kabel van een nutsleiding werd geraakt. "Ik zal pas tevreden zijn als alles hier achter de rug is", vertelt een oudere dame uit Lot die de hond uitlaat. "Ik ben al die vrachtwagens in mijn straat beu. Het lawaai werkt me op de zenuwen en die trucks maken zoveel stof... Ik moet elke week mijn ramen lappen."

Le bout du tunnel

Depuis 1990, les nerfs des habitants des communes périphériques du sud de Bruxelles sont mis chaque jour à rude épreuve par la noria des excavatrices et le fracas des bulldozers. Maisons, routes et zones vertes ont été sacrifiés pour la pose d'une voie de chemin de fer spéciale réservée au TGV. La vallée de la Senne commence tout doucement à voir le bout du tunnel. Les dernières grues auront vraisemblablement disparu pour l'an 2000 mais il est à peu près sûr que le TGV reliant Paris et Bruxelles pourra rouler entièrement en voie propre dès la fin de l'année. On pourra alors s'occuper de l'accessibilité et de l'aspect des abords des gares. La SNCB a mis un budget à disposition des communes concernées pour la création d'espaces verts, l'aménagement des zones résidentielles et la modification de la voirie. A combien reviendra finalement la pose des voies du TGV entre Halle et Bruxelles? On ne sait plus très bien. Ce qui est sûr, c'est que l'addition comptera au moins dix chiffres.

Ook vanuit commerciële hoek komt er kritiek. "Halle is van oudsher een winkelstad die mensen van Sint-Genesius-Rode tot Ruisbroek en het Pajottenland aantrekt. Zodra de werken begonnen, bleven de klanten echter stilaan weg", zegt een handelaar, "ook al omdat de stad moeilijker bereikbaar is en het uren duurt voor je een parkeerplaats vindt."

De winkeliers van de Halse Sint-Rochuswijk zien de toekomst zwart in. "De aanleg van een tunnel vergt heel wat tijd", zegt één van hen. "Nu al staat vast dat sommige handelaars niet zullen overleven en de boeken nog voor het einde van de werken moeten neerleggen, als ze dat al niet hebben gedaan." Ook de scholen klagen dat ze door de geringe bereikbaarheid leerlingen verliezen.

Compensatie

Niettemin hopen de meeste gemeentebesturen dat het allemaal wel zal beteren als de hst goed en wel op zijn eigen spoor rijdt. Er kan dan werk worden gemaakt van de bereikbaarheid en de aanblik van de stationsbuurten. De NMBS stelde immers een budget ter beschikking om in de betrokken gemeenten pleinen en groenvoorzieningen aan te leggen, woonerven in te richten en straten aan te passen. In Ruisbroek zijn die verfraaiingswerken al sinds eind vorig jaar af. De NMBS had er 100 miljoen BF voor veil. Even verderop in Lot hijsen de kranen

nog op volle toeren betonblokken voor de bouw van een indrukwekkend viaduct dat eind dit jaar klaar moet zijn. Daarna kunnen de aanpassingswerken in de Huysmanslaan beginnen, die ondermeer de inrichting van een woonerf omvatten. Tegen het jaar 2000 moet ook Lot dus uit de as herrijzen. Inmiddels bekostigde de NMBS een nieuwe brug over de spoorweg met een rotonde voor het autoverkeer. Nog verderop, in Halle, kijkt men reikhalzend uit naar het vroege voorjaar van 1998 wanneer Halle-centrum en Halle-Sint-Rochus weer met elkaar verbonden zijn, maar het zal nog tot midden volgend jaar duren voor het treinverkeer volledig is ingetunneld. Omdat ook hier nog grote aanpassingswerken zijn gepland, blijft het wachten tot het jaar 2000 eer een flinke regenbui het laatste stof van de bouwverven kan wegspoelen. Welk bedrag er uiteindelijk op het prijskaartje van de hst-aanleg tussen Halle en Brussel zal staan, is niet echt duidelijk meer, maar tien cijfers telt het zeker.

Ingrid Depraetere

FOTO: PATRICK DE SPIELAIRE

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Trots, 'tristesse', een beetje gestoord, wie zal het zeggen * In Hoeilaart houden ze het erop dat zwaan Isabelle op peilloos liefdesverdriet dobert sinds ze twee jaar geleden haar gracieuze echtgenoot verloor * Pogingen om haar op-nieuw te koppelen zijn tot op heden mislukt * Isabelle duldt geen soortgenoten meer in haar omgeving * Ze heeft genoeg aan zichzelf * Soms zit ze urenlang naar haar spiegelbeeld te kijken in de vitrine van een verlaten autohandel * En als de mensen roepen 'Isabelle wat zijt gij mooi', neemt ze een Marilyn Monroe-achtige pose aan * Marilyn schuwde mannen niet * Isabelle dus wel * Ook tussen de zwaluwen schijnt het niet meer zo te boteren * Hun bestand loopt dramatisch achteruit constateren vogelwerkgroepen * Om de zwaluwen te 'activeren' plaatsen de werkgroepen her en der kunstnesten onder de dakgoten * Niet zomaar kunstnesten *

GEVONDEN VOORWERPEN

Onder de nesten zitten plankjes om te vermijden dat uitwerpselen stoepen en vensterbanken zouden bevuilden * Puur natuur dus * Waarom is er nog geen kakplank voor tussen de achterpoten van honden? * Die laten in één keer meer vallen dan een zwaluw gedurende heel de lente * Beter een hond met een plank dan tien vogels in de lucht * We blijven het lichtig houden * Hof ten Blote -kan het nog luchtiger- in Huiszingen is op zoek naar bombardonspelers * Dat zijn mensen die via een zeer groot basinstrument gezamenlijk zeer scheurend zeer veel lucht verplaatsen * Zwaluwen die zoiets horen, kakken van de weeromstuit naast hun plankje * Maar dat is hier naast de kwestie * Hof ten Blote wil op 21 juli het wereldrecord grootste basblazersorkest verbeteren * 131 blazers staan er momenteel in het Guinness Book of Records, bijgenaamd de bijbel der zotten * Hof ten Blote wil meer * In alle opzichten * Tegelijk met de bombardons wordt er ook een recordpoging dakzitten ondernomen * Een gevaarlijke combinatie * Als die dakzitters maar niet de goot in worden geblazen * Je zult daaronder als zwaluw in je kunstnest zitten te broeden * En dan maar klagen over bedreigde bestanden

Meer ruimte, meer jobs 5

De Kamer voor Handel en Nijverheid van het arrondissement Halle-Vilvoorde beschouwt de voorgenomen sluiting van Renault niet als een doodsteek voor de regio. Minder administratieve rompslomp en de ontsluiting van meer industrieterreinen kunnen voor 33.000 banen zorgen.

Een Vlaams-Nederlands huis in Brussel 9

FiguranDten 10

Herman Van Molle heeft niets tegen anderstaligen, op voorwaarde dat ze zich aanpassen aan de plaats waar ze vertoeven. Rond en in Brussel is dat vaak niet het geval en voelt hij zich soms immigrant in eigen land.

Sciencefiction met Johan Leysen 12

Bluescafé 't Schuurtje in Dilbeek 21

Een pleisterplaats voor mensen die morgen te veraf vinden.

Volkssterrenwacht MIRA 23

Met vrijwilligers door de hemel wandelen.

E N O O K N O G

VAN ASSE TOT ZAVENTEM 6 • JUNI IN DE RAND 14

ZONDER OMWEGEN 18 • RESTAURANDT 20

VAN TUINEN EN HUIZEN 22 • GASTENBOEK 24

COLOFON

Randkrant verschijnt maandelijks op 134.000 exemplaren en is een initiatief van vzw Informatie Vlaamse Rand.

Hoofdredactie: Henry Coenjaarts

Eindredactie en secretariaat: Gerda Bossier

Vormgeving: Mega.L.Una, Brussel

Druk: A. De Cuyper-Robberecht, Zele

REDACTIEADRES:

Kaasmarkt 75, 1780 Wemmel,

tel 02 460 45 12, fax 02 460 32 67

Verantwoordelijke uitgever: Henry Coenjaarts,

Kaasmarkt 75, 1780 Wemmel.

Origineel bouwen in een boomkwekerij

Het moeten toch niet altijd 'fermettes' zijn?

FOTO: DANIEL LIEVENS

Apotheek en woning in Wemmel van Josée Van Hee, één van de deelnemende architecten.

De in Brugge wonende Texaans-Duitse kalligraaf Brody Neuschwander die meewerkte aan Peter Greenaway's recente film *The Pillow Book*, verklaarde onlangs dat de Vlaamse ruimtelijke wanorde hem pijn doet aan de ogen en dat hij er onze provinciewegen voor mijdt. We hebben inderdaad geen reden om trots te zijn op onze lintbebouwing met zijn troosteloze rijhuizen en stereotiepe 'fermettes' tussen schreeuwerige winkelketens in. En ook de doorsnee verkavelingen met huizen in alle mogelijke stijlen en afmetingen die overal als inktvlekken het landschap ontsieren, zijn meestal geen voorbeeld van geslaagde architectuur.

Geen pseudo-hoefvetjes

Gelukkig zijn er af en toe ook interessante projecten. Neem nu het Wilderveld in Sint-Pieters-Leeuw, waar een vroegere boomkwekerij op een hoogst originele, kwaliteitsvolle én betaalbare manier wordt verkaveld. Toen de eigenaar, boomkweker Francis Adams, zijn bedrijf twee jaar geleden naar een andere lokatie overbracht, besloot hij het vijf hectaren grote terrein te verkavelen. Omdat hij er ook zelf woonde en niet voor de rest van zijn dagen wilde aankijken tegen een bonte verzameling Vlaamse pseudo-hoefvetjes, werkte hij samen met de Brusselse landschapsarchitect

Erik Dhont een vernieuwend project uit waarbij resoluut werd gekozen voor hedendaagse architectuur. Volgens een originele formule selecteerden Adams en Dhont zelf

een twaalfstal toonaangevende Vlaamse architectenbureaus. Het gaat om Jo Crepain, Christian Kiekens, Luc Maes, Bernard Baines, Claire Bataille & Paul Ibens, Ralf Coussée & Klaas Goris, Henk De Smet & Paul Vermeulen, Giedo Driesen & Jan Mersman & Jan Thomaes, Eugeen Liebaut, Karel Lindemans, M. Josée Van Hee, Paul Robbrecht & Hilde Daem.

Strikte voorschriften

De kandidaat-bouwers moeten binnen de zes maanden na de aankoop van de grond een contract met één van deze architecten kunnen voorleggen en de bouwaanvraag moet binnen de twee jaar worden ingediend. Wordt aan deze voorwaarden niet voldaan, dan gaat de koop niet door. Alle architecten hebben er zich toe verbonden om aan eenzelfde tarief van 8% te werken om elke prijsconcurrentie te vermijden.

Ook de architecturale kwaliteit wordt middels strikte voorschriften gewaarborgd. Zo moeten de garages in de woning worden geïntegreerd en dienen eventuele tuinhuisjes door dezelfde architect samen met het huis te worden ontworpen. Alleen de haagbeuk komt als haagbeplanting in aanmerking en tuinarchitect Dhont is verantwoordelijk voor de aanleg van de hele site. Alle woningen zullen achterin uitgeven op een parkje dat

binnenkort wordt aangelegd. Er komen bovendien een paar pleintjes rond de woningen. "De woonkwaliteit binnen een verkaveling is immers ook afhankelijk van de omgeving", aldus Erik Dhont.

Bescheiden

In een eerste fase zijn er twaalf bouwloten beschikbaar van 245 tot 540 m². In de toekomst kunnen er nog een dertigtal bijkomen. Er zijn momenteel drie woonblokken voorzien, met gesloten of halfopen woningen waarvan de gevelbreedte varieert tussen 7 en 9 meter. Het gaat dus niet meteen om luxueuze villa's, eerder om bescheiden rijwoningen. Het prijskaartje van de bouwgrond schommelt tussen 1.100.000 BF en 1.750.000 BF, wat beduidend lager ligt dan de gemiddelde prijs voor dit soort kavels.

De belangstelling voor dit project is groot en de eerste loten zijn intussen verkocht. "Dit initiatief vormt misschien een stap in de richting van een nieuwe verkavelingspolitiek", zo hoopt Erik Dhont. Het verkavelingszieke Vlaanderen kan er alleen maar wel bij varen.

Paul Geerts

Info bij Eric Dhont, 02 219 19 02.

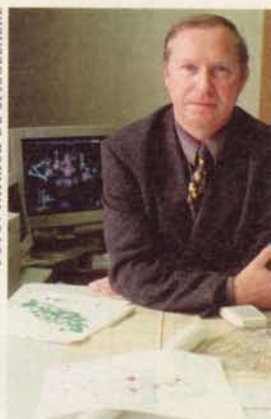
Original building

Flanders has very little reason to be proud of its ribbon development with dreary allotments houses and fake farmhouses between garish chains of shops. But even here aesthetically responsible building projects are possible. Proof of this is now being offered by the Wilderveld in Sint-Pieters-Leeuw, where a former tree nursery is being subdivided in a highly original and affordable manner. When the owner moved his business to another location, he decided to subdivide the five hectares of land. Because he also lives there himself, and didn't relish the idea of spending the rest of his days gazing upon a motley collection of Flemish pseudo-farmhouses, he got together with the landscape architect Eric Dhont and they came up with a project which resolutely opted for contemporary architecture and a dozen leading Flemish architects. Price and architectural quality are guaranteed by means of strict guidelines - and they aren't building luxurious villas, but affordable family houses. Great interest has been shown in the project and the first lots have already been sold.

Kamer voor Handel en Nijverheid schiet met scherp

Talmende overheid zet 33.500 jobs op het spel

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Professor Georges Allaert

Met de onafwendbare sluiting van Renault verliest de Kamer voor Handel en Nijverheid (KHN) van het arrondissement Halle-Vilvoorde één van haar kroonjuwelen. Na Sabena en Colruyt is de Franse autoconstructeur immers de grootste werkverschaffer in het arrondissement. Toch was er tijdens de laatste Algemene Vergadering van de KHN geen sprake van zelfbeklag en werd opgeroepen niet bij de pakken te blijven zitten.

"Renault is natuurlijk een debacle," zegt Patrick De Vos, directeur van de Kamer, "maar al dat geroep om tewerkstelling klinkt uit de mond van de overheid bepaald ongeloofwaardig. Het ontbreekt die overheid, zowel de federale als de Vlaamse, aan een behoorlijk beleid."

Met voorbeelden illustreert de KHN haar stelling dat "treuren om Renault en roepen om nieuwe tewerkstellingsmaatregelen verboden zou moeten worden." Volgens haar liggen de kansen voor het grijpen maar wurgt overdreven 'regulitis' het ondernemerschap. "Overregulering nekt veel initiatief en schrikt mogelijke inves-

teerders af. Dat geldt met name voor stedenbouwkundige en milieu-voorschriften. In ons arrondissement deinzen velen terug voor het bodemsaneringsdecreet," aldus De Vos.

Overheid remt expansie

De KHN schiet niet losjes vanuit de heup maar goed gemikt en met scherp op de overheid. Zo noemt ze de blokkering van de uitbouw van het industrieterrein in Meise-Wolvertem "misdadig". Voorzitter Neyens en met hem de hele KHN, "slikt het niet langer dat in een regio waar geen plaats meer is voor nieuwe investeerders, een industrieterrein van zeventig hectaren om duistere redenen niet wordt gerealiseerd." Die blokkering wordt volledig in de schoenen geschoven van Vlaams minister Baldewijns, en meer bepaald "van enkele groene jongens op zijn kabinet". Volgens de KHN kan het dossier niet langer exclusief de bevoegdheid blijven van minister Baldewijns, maar moet de hele Vlaamse regering haar verantwoordelijkheid nemen en ervoor zorgen dat de ondernemingen niet geremd worden in hun expansie. De KHN rekent voor dat in Westrode al meer dan een half miljard belastinggeld is geïnvesteerd en dat zeker honderd investeerders er staan te

dringen, goed voor minstens 3.500 nieuwe jobs. "Meer dan de volledige Renault-tewerkstelling," volgt als pijnlijke actualisering. Mits een pro-actief beleid dat inspeelt op de ontwikkelingen in de luchtvaartsector, zal het bedrijfsleven de komende vijftien jaar op en rond Zaventem 30.000 extra jobs creëren, zo rekent de Kamer nog voor. "Het equivalent van tien Renault-fabrieken."

Groene long

Het gebrek aan daadkracht en visie bij de overheid zit de KHN behoorlijk dwars. Voor haar is de tijd van analyses en diagnoses voorbij. Dat geldt zeker voor de noodzakelijke ontsluiting van Zaventem. De bereikbaarheid van de luchthaven en haar nevenactiviteiten is inderdaad een sleutelement dat nauw samenhangt met de mobiliteitskwestie. De lijst met files, vooral rond Brussel, groeit met de dag, net als de files zelf overigens. "Het gevaar voor dichtslibbing van de Vlaamse rand is reëel", zo merkt de Gentse professor Georges Allaert, voorzitter van de vakgroep "Ruimtelijke Planning" op in zijn jongste onderzoek over de "Stedelijk-economische dynamiek". "Is de Vlaamse rand over zijn hoogtepunt heen of spelen andere omstandigheden hier een rol, zoals het productiemilieu bijvoorbeeld, met de problematiek van mobiliteit en industrieterreinen?" zo vraagt hij zich af. Volgens Allaert krijgt Brussel meer en meer de allure van een metropool, waarbij de uitdijende verstedelijking haar tentakels uitsteekt naar de omgeving. Dat betekent volgens hem echter geenszins dat men de Vlaamse rand rond Brussel verder moet volbouwen. "Integendeel zelfs", vindt hij. "Het is van het grootste belang de 'groene' long rond Brussel te versterken."

Johan Cuppens

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

VAN ASSE TOT ZAVENTEM

DILBEEK

Cora bekoort niet iedereen

FOTO: RITA DANIELS

In Neerpede, op de grens van Brussel en de rand, wordt momenteel een nieuw Cora-shoppingcenter uit de grond gestampt. De hypermarkt zal een netto winkelloppervlakte beslaan van meer dan 15.000 m², waar de grote kledings- en electrozaken en voedingdistributeurs een ruim bemeten plaats krijgen. Verder is er nog ruimte voorzien voor een winkelgalerij met 51 boetieks en een restaurant. De gemeentebesturen van Leeuw en Dilbeek tekenden nog bezwaar aan tegen de komst van de hypermarkt, om verkeerstechni-

sche en commerciële redenen, maar de gemeente Anderlecht leverde intussen de bouwvergunning af. De eerste betonnen pilonen staan trouwens al recht. Eerste ramingen becijferen dat de komst van dit megahandelscentrum de omzet van de handelszaken in de omliggende gemeenten als Sint-Pieters-Leeuw en Dilbeek zal doen dalen met 800 miljoen BF per jaar. Ook voor de kleinhandelaar is de komst van Cora een streep door de rekening. "We moeten nu al opboksen tegen de Maxi-GB en Makro even verderop", zegt de Leeuwse kruidenier Houtmeyers. "Zo'n hypermarkt zal ook de nieuwsgierigheid van onze klanten opwekken. Als ze de dumpingprijzen van de groothandelaar zullen vergelijken met de onze, is hun rekening natuurlijk vlug gemaakt." Cora hoopt in de loop van volgend jaar de nieuwe vestiging officieel te kunnen openen.

WS

SINT-PIETERS-LEEUW

Binnenkort met museum?

Het schepencollege van Sint-Pieters-Leeuw zette het licht op groen voor de bouw van een museum met dubbele doelstelling. Bezoekers kunnen er kennis maken met de lokale geschiedenis aan de hand van oude voorwerpen, foto's, vaandels en andere artefacten. Daarnaast zal het museum ook een collectie kunstwerken tentoonstellen, die de gemeente van plaatselijke kunstenaars

ontving. Leeuwse kunstenaars zullen er ook steeds terecht kunnen voor tijdelijke tentoonstellingen van hun werken. De plannen bevinden zich momenteel nog in een embryonaal stadium, want er moet eerst worden gezocht naar een geschikte locatie. Wanneer het museum zijn deuren zal openen, is dus nog lang niet bekend.

DP

GRIMBERGEN

Klaarlichte nacht

In normale omstandigheden moet een verliefd koppeltje met het blote oog 3000 sterren kunnen tellen. In België ligt het gemiddelde op 600 sterren, terwijl de nachtelijke staarders zich in steden als Vilvoorde en Brussel tevrede moeten stellen met amper 100 lichtpuntjes aan de hemel. "De geel-oranje lichtkoepel die als een heldere stomp de slapende steden toedekt, helpt niet alleen de geliefkoosde hobby van menig amateur-astronoom naar de bliksem, maar heeft ook nadelige gevolgen voor de gewone sterveling, de flora en fauna op onze planeet", zegt Friedel Pas van de werkgroep lichthinder van de Vlaamse Vereniging voor Sterrenkunde. "De grootste boosdoeners zijn de overmatig en vaak slecht gerichte verlichting van monumenten en openbare gebouwen, de neon-reclame en de flitsende lasers van discotheken." Lichtpollutie is niet alleen een doorn in het

oog van de amateur-astronoom. Overmatig gebruik van kunstlicht ontregelt het bioritme van de mens en veroorzaakt slaapproblemen, die dan weer tot depressies kunnen leiden. Nachtdieren zien hun natuurlijk biotoop in licht opgaan en planten weten niet meer welk licht aan te knippen bij de fotosynthese. De werkgroep lichtvervuiling wil een beperking van de reclameverlichting en een totaal verbod op lasers. Doe het licht nu maar uit.

WS

FOTO: RITA DANIELS

VILVOORDE

Jeugdbond zonder jeugd

De afdeling Noord-West-Brabant van de Jeugdbond Natuurstudie en Milieubescherming (JNM) telt steeds minder leden, terwijl de milieuproblemen zich opstapelen. Legt de jeugd zich neer bij de teeloorgang van de blauwe planeet of is het gewoon een gebrek aan belangstel-

ling en engagement? Het is redactielid Geert Van Dam van de nieuwsbrief en het heropgestarte afdelingsblad 'Uiltje' van de Jeugdbond die de kat de bel aanbindt, want jongeren lijken zich momenteel niet echt meer te willen inzetten voor de natuur. In 1994 telde de afdeling Noord-West-Bra-

bant van de JNM nog 80 leden. Dat ledenaantal zakte in 1995 tot 60 en halveerde nog eens in één jaar tijd tot 30 heldhaftige milieuridders. De 10 à 12 nog echt actieve leden willen de jeugdbond nu nieuw leven inblazen en plannen sensibiliseringscampagnes in de scholen. "Onze belangrijkste activiteiten zijn wandelingen in de natuur, boomplantacties, opruimen van zwerfvuil, karweien opknappen in natuurreser-

vaten en poelen graven. Dat lijkt de jongeren van vandaag niet echt meer aan te spreken. Hopelijk komt daar binnenkort wat verandering in, want er is nog heel wat werk aan de winkel in Noord-West-Brabant."

WS

Info:
JNM Noordwest Brabant
Nijverheidsstraat 267
1800 Vilvoorde

Antibiotica voor J-magazine

In maart kregen zo'n 1300 jongeren van Wezembeek-Oppeem een nieuwe gemeentelijke informatiebrochure in de bus dat de naam J-magazine meekreeg. De J staat voor jeugd en jeunesse, want het gaat om een tweetalig krantje; faciliteiten, weet je wel. Twee wakkere Wezembeekenaars stelden vast dat het merendeel van de artikels in de taal van Molière was gesteld en dat er minder zorg was besteed aan de kwaliteit van de Nederlandstalige bijdragen. Guy Desolre, adjunct van gouverneur Lode De Witte, die moet toezien op het naleven van de taalwetten, verklaarde hun klacht ontvankelijk en verwacht dat het volgende nummer volledig en correct in de twee talen zal verschijnen. Intussen

onderzoekt de Vaste Commissie voor Taaltoezicht de zaak.

Schepen Philippe Sala liet zich inspireren door een gelijkaardig initiatief in buurgemeente Sint-Pieters-Woluwe. Het eerste nummer telt 8 bladzijden en is voor de helft gevuld met advertenties. Het krantje wordt volledig gedragen door reclame-inkomsten en kost de gemeente geen frank. Met filmbesprekingen, jeugdhuizen en cybercafés op het menu beweegt het blad zich in de leefwereld van de jeugd. Dat gebeurde in het eerste nummer grotendeels in het Frans en dat is een kinderziekte die in een faciliteitengemeente meteen met zware antibiotica moet worden aangepakt.

WS

Het 'Schweppes Kasteel'

We zijn onvoldoende chauvinist in dit land, want weet u dat de wieg van Schweppes vlakbij in de rand stond? In de omgeving van Overijse weten ze wel beter, want daar kennen ze het Schweppes-kasteel of Castel-Schweppes aan het Meer van Genval, zomerse pleisterplaats voor hete zondagen. In dit zogenaamde kasteel aan de zuidelijke oever met intra muros de tafelwaterbron Bonne-Fontaine, werd in 1794 voor het eerst een drank gebrouwen van water met gas. Dat was een succesnummer van Jacob Schweppe, een eerder naar Engeland uitgeweken Zwitser, die vermoedelijk in Zwitserse kuuroorden de heilzame -financiële- kracht van bepaalde watersoorten had geobserveerd. Het gashoudende water kreeg de naam Schweppes mee, begon vanuit de rand zijn opmars over de aarde en is vandaag een wereldwijd bekend product. Ons rest alleen nog het Castel Schweppes en de discussie of dat nu Vlaams of Waals is, want het Meer van Genval, genoemd naar Val Genviève, jonkvrouw uit een bekende Zoniënwood-legende, wordt door menigeen gewoon het Meer van Overijse genoemd.

JR

FOTO: RITA DANIELS

Steeds welkom

Uw suggesties, opmerkingen of commentaar zijn welkom bij:

Randkrant - redactie
Kaasmarkt 75 B-1780 Wemmel

Goedkoper wonen in de rand

De Vlamingen in de Rand, en zeker de inwoners van de zes faciliteitengemeenten, krijgen extra steun om daar te kunnen (blijven) wonen. De komende jaren worden in de begroting van de provincie Vlaams-Brabant enkele honderden miljoenen voorzien om de sociale verdringing te helpen keren.

Het initiatief waarmee de Bestendige Deputatie uitpakt, bevat twee luiken: het grootste bedrag (130 miljoen BF) gaat naar zestien gemeenten in wat de "brede Vlaamse rand" wordt genoemd, terwijl voor de zes faciliteitengemeenten een aparte pot van 50 miljoen BF wordt aangelegd.

Hogere prijzen

De selectie is gebaseerd op de gemiddelde prijzen van bouwgronden en woningen in het toepassingsgebied. Het is een feit dat de huurprijzen in Vlaams-Brabant gemiddeld 20 procent hoger liggen dan het Vlaamse gemiddelde. Dat geldt overigens ook

voor andere vastgoedprijzen. Een nieuwe sociale koopwoning kost gemiddeld 3,9 miljoen BF, en voor een perceel bouwgrond ben je in doorsnee 1,7 miljoen BF kwijt (ongeveer een derde hoger dan het Vlaamse gemiddelde). Andere gegevens liegen er evenmin om: de sociale huurwoningen in Vlaams-Brabant maken slechts 3,6 procent uit van het totaal aantal bewoonde woningen. En om de noodzaak voor een aparte aanpak helemaal duidelijk te maken, kan worden aangestipt dat in het arrondissement Halle-Vilvoorde in 1994 geen enkele woning door een sociaal verhuurkantoor werd verhuurd. Of nog, dat voor het kopen van een kleine tot middelgrote woning in heel Vlaanderen 3,8 jaarinkomens nodig zijn, een bedrag dat in Vlaams-Brabant oploopt tot 4,4 jaar en in het arrondissement Halle-Vilvoorde tot zelfs 4,6 jaarinkomens.

Wrevel

Om het probleem van de "sociale verdringing" in de brede Vlaamse rand te helpen aanpakken, wil

Vlaams-Brabant dus jaarlijks in totaal 180 miljoen frank uittrekken; en dit tot in het jaar 2000. Zo wordt een "rollend fonds" in het leven geroepen. Daarmee zal de provincie bouwgronden aankopen om ze, na het aanleggen van de nodige voorzieningen, tegen sociaal aanvaardbare voorwaarden te verkopen. Daarnaast wordt voorzien in de bouw van huur- en koopwoningen, de aankoop en verbetering van bestaande woningen, de oprichting van sociale-verhuurkantoren en het aanbieden van zgn. starterswoningen aan jonge gezinnen. De provincie hoopt dat de Vlaamse regering haar duit in het zakje zal doen. Ze rekent op 200 miljoen van de Vlaamse overheid, maar meent dat de noden zo groot zijn dat niet langer kan/mag worden getalmd om iets te doen aan de "sociale verdringing" in grote delen van Vlaams-Brabant. Bij de Bestendige Deputatie is onderhuidse wrevel merkbaar over de, volgens sommigen, te voorzichtige aanpak door de Vlaamse overheid. Tijdens de voorstelling van het nieuwe initiatief merkte Toine De Coninck, gedeputeerde voor huisvesting, op dat "Vlabinvest bezwaarlijk een succes kan worden genoemd." Wel gaf hij ruiterslijk toe dat Vlabinvest kampt met nauwelijks gecamoufleerde tegenkanting van de zijde van de Franstalige gemeentebesturen.

Stimulans

Met haar initiatief wil de provincie het voortouw nemen en de Vlamingen als stimulans extra middelen aanreiken om zich in de rand te vestigen. Daarbij mikt ze vooral op minder bemiddelde mensen die het nu veelal moeten afleggen tegen de voornamelijk kapitaalkrachtigere buitenlanders die zich in de onmiddellijke omgeving van Brussel willen vestigen. De criteria die de provincie hanteert, zijn toegesneden op de autochtone bevolking met een bescheiden tot middelmatig inkomen en die een redelijke band met de regio kunnen aantonen.

Johan Cuppens

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Brabant moet Brussel blijven omarmen

Weinigen weten dat dr. Paul De Ridder als 'spuwer' vereeuwigd is, hoog aan de zuidkant van de Brusselse kathedraal. Diezelfde Paul De Ridder ontving op 28 april l.l. de prestigieuze ANV-Visserneerlandiaprijs

“Van zo iemand moet je een spuwer maken, die verdient dat”

Dat het Algemeen Nederlands Verbond (ANV) eind vorige maand de Visserneerlandiaprijs toekende aan De Ridder hoeft eigenlijk geen verwonde-

ring te wekken. Dat zijn gelaatstreken vereeuwigd werden langs de zuidelijke 'corniche' van de Brusselse kathedraal evenmin. De werklieden die de restauratie uitvoerden hebben De Ridder onafgebroken zien rondlopen, adviserend, bezwerend, vloekend, zuchtend, smekend, hoogrood aanlopend (ze zullen hem wel eens de 'rode ridder' hebben genoemd), en tenslotte trots en tevreden dat 'zijn' kathedraal daar nu zo schitterend wit stond te blinken. Zo iemand, daar moet je een spuwer van maken, die verdient dat. Zo dachten ze al in de Middeleeuwen, zo denken ze nu nog. Terecht. Het kan wat academisch lijken dat Paul De Ridder (Ukkel, 20 augustus 1948) de Visserneerlandiaprijs kreeg, maar academisch is hij allerminst. Zij die hem ooit over de kathedraal en Brussel als Brabantse stad hebben horen vertellen, kunnen getuigen dat dit een wetenschapsman is voor het volk, die het liefst vertelt op straat en tussen de pilaren van Sint-Goedele.

Veelzijdige prestaties

Paul De Ridder is ooit archivaris geweest bij het Algemeen Rijksarchief in Brussel, alsook adviseur bij het staatssecretariaat van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Sedert 1995 is hij verbonden aan de Koninklijke Bibliotheek. Tijdens de prijsuitreiking op 28 april l.l. waren er veel lovende woorden voor zijn inzet, ondermeer op het gebied van het welzijnswerk, het behoud en herstel van het kunstpatrimonium, het behoud van het Nederlandstalig karakter van Brussel, en het herstel van het sociaal weefsel van de stad. Deze veelzijdige en niet-lucratieve prestaties leverden hem de erkenning op van het ANV onder de vorm van een oorkonde en een bedrag van 200.000 frank. Het geld zal worden besteed aan de publicatie van de vijfde druk van zijn historisch boek over Brussel. Naast vertalingen in het Frans, Engels en Duits, verschijnt dit ook in het Italiaans, Spaans en Russisch. De Ridder heeft als eerste de historische evolutie van het taalgebruik in Brussel voor 1794 op een systematische manier bestudeerd. Zijn baanbrekend werk verwijst voorgaande Franstalige overzichten als strijdig met de historische waarheid naar de prullenmand.

Versterkte band

De gelauwerde wees er tijdens de prijsuitreiking op dat het steeds moeilijker wordt alle gebreken van de hoofdstad op de rug van de Franstali-

gen te schuiven, sedert de Vlamingen zelf verantwoordelijkheid dragen en deelnemen aan de besluitvorming. Hij waarschuwt ervoor dat we regelrecht afstevenen op een explosie als de kloof tussen arm en rijk in Brussel nog dieper zou worden. Hij pleit voor een versterkte band tussen Brabant en Brussel, dat zijn centrumfunctie moet behouden. Het zou een vergissing zijn om uit een verkrampte anti-Brussel reflex de eentalige Nederlandse instellingen uit de hoofdstad weg te halen. Op die manier zou de band tussen Nederlandstalig Brussel en het Brabantse ommeland worden verzwakt.

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Niet ver genoeg

Nogal wat aanwezigen waren verrast toen zij Paul De Ridder hoorden verklaren dat het een wijze beslissing was om de provincie Brabant te splitsen, maar dat dit niet ver genoeg gaat. Hij betreurt dat er van de gelegenheid geen gebruik is gemaakt om de arrondissementen Halle-Vilvoorde en Leuven samen te voegen met die andere Brabantse provincie... en dat is Antwerpen. Op die manier zou een nieuwe, krachtige en ééntalige Nederlandse provincie Brabant ontstaan. Om dat te kunnen realiseren zal er nog heel wat zelfgenoegzaamheid moeten worden 'weggespuwd', vanop de kathedraal of elders.

Willem Persoon

Wonen in de rand is voor Herman Van Molle eerder noodzaak dan plezier. Zonder de druk van de deadlines zou de populaire programmamaker en presentator al lang naar het échte platteland gevlucht zijn.

Herman Van Molle is afkomstig uit Lede, heeft een tijd in Berlare gewoond en daarna in Sint-Niklaas. Pendelen naar Brussel werd hem echter snel te veel en zeven jaar geleden vond hij een toevluchtsoord in Meise op een boogscheut van het Amerikaans theater.

HVM Ik kende Meise via een vriend die er woonde. Het leek me toen de beste invalsweg naar Brussel. Sindsdien is de verkeerssituatie er wel niet op verbeterd. Het lijkt met de dag nog erger te worden. Om het drukke verkeer naar de stad te vermijden, werk ik nu zoveel mogelijk thuis. Gelukkig kan ik werken waar ik wil. Mijn hoofd is mijn kantoor. Bij het opstarten van een TV-programma komt veel denkwerk kijken en dan word je best niet gestoord.

Is Meise daar wel rustig genoeg voor?

HVM Niet echt. Je kunt Meise bezwaarlijk landelijk noemen met de A12 en de snelweg in de buurt. Als ik echt peis en vree nodig heb, trek ik naar Zweden. Ik woon daar nu de helft van het jaar, wat genoeg zegt over mijn behoefte aan kalmte om me heen. Een mens beseft niet meer wat een rustige omgeving inhoudt. De hele dag door is er hier lawaai van auto's, vliegtuigen, de telefoon, loeiende sirenes en visverkopers. Een paar weken geleden ben ik werkelijk naar het Hoge Noorden gevlucht om ongestoord te kunnen werken.

Hoe houdt u het nog uit!

HVM Ach, Meise heeft natuurlijk ook een paar pluspunten. De toegangswegen zijn een absoluut voordeel; het hele land ligt voor je open. Ook de Plantentuin vind ik geweldig. Ik beschouw ze als mijn privé-tuin, pure luxe eigenlijk. Ik breng er dan ook veel tijd in door en ik zou er nog meer vertoeven mocht de tuin wat

FOTO: PATRICK DE SPIEGELARE

Herman Van Molle

“Het is een groot misverstand dat Vlamingen open zijn”

vaker open zijn voor het publiek. En nu ik toch weer aan de klagmuur sta... Een negatief aspect van Meise, van de hele rand eigenlijk, is dat er te veel mensen zijn. Om het cliché nog maar eens te herhalen: België is een paradijs, maar te veel mensen hebben het ontdekt. Alles is hier bovendien zo onpersoonlijk. Dat zal deels wel aan mezelf te wijten zijn, want ik ken mijn burens niet eens. Omdat ik het zo druk heb en constant doorwerk, blijft er niet veel tijd meer over voor sociale contacten, hoewel ik graag op café ga. Op den duur heb je het gevoel alsof je op een eiland leeft. Eigenlijk ken ik meer mensen in Zweden dan hier.

Anderstaligen

Loopt u wel eens anderstaligen tegen het lijf in Meise?

HVM Mijn kluzenaarsbestaan in Meise heeft een reuzengroot voordeel (lacht): ik heb nooit problemen met de anderstaligen hier, want ik ontmoet er geen... Maar ik ben erg aan het principe gehecht dat mensen zich moeten aanpassen aan de taal en gebruiken van hun woonplaats. In Zweden hou ik me ook aan de alcoholgrens van 0,1 promille. Ik heb dus niets tegen Franstaligen, zolang ze zich aanpassen. Jammer genoeg is de aanpassingsdrang bij de Vlaming gevoelig groter dan bij de Franstaligen. Hoe vaak gebeurt het niet dat je naar een openbare instantie belt en een Franstalige aan de lijn krijgt, die ostentatief weigert Nederlands te praten. Als iedereen dezelfde flexibiliteit aan de dag zou leggen als de Vlamingen, dan zouden alle problemen trouwens van de baan zijn. Zodra iemand een Vlaming aanspreekt in een andere taal, antwoordt de Vlaming in de andere taal. Dat zit waarschijnlijk in onze genen.

Misverstand

Daar zal de spreekwoordelijke openheid van de Vlaming ook wel voor iets tussenzitten.

HVM Het is een groot misverstand dat Vlamingen open zijn. Zweden die de naam hebben gesloten te zijn, zijn veel meer open dan wij. Vlamingen zijn door de geschiedenis heen wantrouwig geworden. We lijken wel open, maar we zijn het niet.

In welke mate komt het Vlaamse karakter van de rand in het gedrang door de invloed van Franstalige inwoners en EU-onderdanen?

HVM Ik ben 100.000 % tegen de Europese Unie in al haar vormen. De EU is een dictatuur van een elite. Niemand heeft om Europa gevraagd. Het kost alleen handen vol geld. Waarom krijgen EU-ambtenaren een dubbele wedde en lage belastingtarieven? De bouwgrond in de rand is daardoor onbetaalbaar geworden. Pure waanzin. In Meise zijn de prijzen gelukkig nog min of meer haalbaar. De inflatie is trouwens al lang niet meer een probleem van de rand rond Brussel, maar van bijna heel België. Het

gevaar kolonies te creëren, is ook erg reëel. Een paar jaar geleden had ik een kantoor in het centrum van Brussel. Ik heb mij daar twee jaar lang geërgerd. De wagens van de EU-ambtenaren bleven de hele week in de straat staan. Voor de Belgen was er geen parkeerplaats meer, maar wij betaalden er wel belastingen voor. Dat zijn geen details meer...

Hoe zou u de problemen van verfransing en de invloed van de Europese ambtenaren in de rand oplossen?

FOTO: PATRICK DE SPIEGELIERE

HVM Ik zou de Europese Unie zo snel mogelijk afschaffen. De Unie is een duur apparaat dat zichzelf in stand houdt op onze kosten. Maar ja... Er kan alleen een oplossing komen met wat soepelheid. Als twee partijen harde standpunten blijven innemen, los je niets op.

Zijn jongeren nog geïnteresseerd in de problematiek van de rand?

HVM Ik vermoed van niet. Ik behoor zelf nog tot een generatie die de Franse taal en cultuur met de paplepel binnenkreeg. Mijn moeder is bijvoorbeeld volledig in het Frans opgevoed. Daardoor ben ik waarschijnlijk extra wantrouwig. Ik word direct agressief. Toen ik naar een gasmaatschappij belde, kreeg ik een Franstalig

ge aan de lijn die haar collega om hulp vroeg omdat ze dacht dat ik Engels sprak. Dan heb je toch zin om in de wagen te springen en de dame in kwestie een rammeling te verkopen. Mensen die niet rond Brussel wonen, begrijpen de problemen van de rand niet. Ik kan spinnig worden als ik in een café de keuze heb tussen bediening in het Frans of bediening in het Nederlands met een lang gezicht. Ik vind het logisch dat ik mijn eigen taal mag gebruiken; ik

Ik zou de Europese Unie zo snel mogelijk afschaffen

ben hier geboren. Waarom worden wij anders behandeld? Ik voel me soms immigrant in eigen land. De beste methode is misschien dat we er ons minder van aantrekken.

Hoe kijkt u vanuit Zweeds perspectief tegen de problematiek van de rand aan?

HVM Je krijgt onze communautaire perikelen aan geen Zweed uitgelegd. Ik erger er mij overigens flink aan dat ze België als een Franstalig land beschouwen. De marketing van Vlaanderen is duidelijk bedroevend, onbestaand zelfs.

Weinig karakter

Hoe belangrijk is een vaste stek nog voor u, nu u steeds vaker tussen Meise en de fjorden pendelt?

HVM Het valt me op dat naarmate je ouder wordt, de woonplaats almaar aan belang toeneemt. Zolang je jong bent en alleen aan werken denkt, sta je daar veel minder bij stil. Vandaar dat ik alsnog altijd voor huurwoningen heb gekozen. Ik moet erbij vertellen dat ik van nature heel snel aard. Maar als ik me ergens definitief moest vestigen, zou ik me hier toch uit de voeten maken. Het is hier véél te druk naar mijn zin, en in Zweden is het dan weer te stil. Geef me maar een godvergeten dorpje in Oost- of West-Vlaanderen. Met een modem en een abonnement op internet kan je de verplaatsingen naar het werk tegenwoordig toch tot een minimum beperken.

Als u met niets rekening hoefde te houden, waar zou u dan het liefst wonen?

HVM Zeker nooit in het centrum van Brussel. Ik vind Brussel een afgrijselijke stad. Als ik aan mijn Brusselse kantoor terugdenk, herinner ik me kapotgeslagen autoruiten, constant lawaai en zeer veel vuilnis overall. Misschien ken ik Brussel niet genoeg, dat is ook mogelijk, maar behalve de Grote Markt die ik fantastisch vind, heeft de stad toch weinig karakter. Ik zou veel liever op het platteland leven waar ik mijn burenen ken. In Meise ben ik wel niet ver van mijn roots verwijderd. Drie generaties geleden woonden mijn voorouders in Grimbergen. Dat waren landbouwers. Tegenwoordig kun je die in Grimbergen wellicht op één hand tellen.

An Van hamme

Wailing sirens and fishmongers

For popular television presenter Herman Van Molle, living on the Flemish border with Brussels is more of a necessity than a pleasure.

Without the pressure of the deadlines he

would have fled to the countryside long ago. "Seven years ago, Meise seemed to me to offer the best of both worlds, close to the countryside but with easy access to Brussels", he says. "But since then the traffic situation hasn't got any better. To avoid the heavy traffic into the city, I now work at home as much as possible. Fortunately, I can work wherever I want. My mind is my office. And when I need a real rest, I go to Sweden, where I live half of the time. People no longer have any idea what a peaceful environment means. All day long here one is assaulted by the noise of cars, aeroplanes, wailing sirens and fishmongers. To repeat the cliché once again: Belgium is paradise, but too many people have discovered it." Herman Van Molle can't muster much enthusiasm about the European Union. "The EU is a dictatorship of an elite. No one asked for Europe. It costs an outrageous amount of money. Why do EU officials receive a double salary and pay such low taxes? I would abolish the EU as quickly as possible. But then... a solution can only be found with a certain degree of flexibility. When two parties stick to their positions rigidly, you can't solve anything. Maybe the best method is that we all take things less seriously."

Johan Leysen redt het leven van Michel Piccoli

Toen de Joegoslavi-
sche striptekenaar
en cineast Enki
Bilal (46) in zijn
Parijse tekenstudio
toevallig een ver-
dwaalde foto van
Johan Leysen vond,
scherpte hij
meteen zijn pot-
lood. De titelheld
van zijn nieuwe
beeldverhaal
'Tykho Moon'
kreeg de gelaats-
trekken van de
Vlaamse acteur.

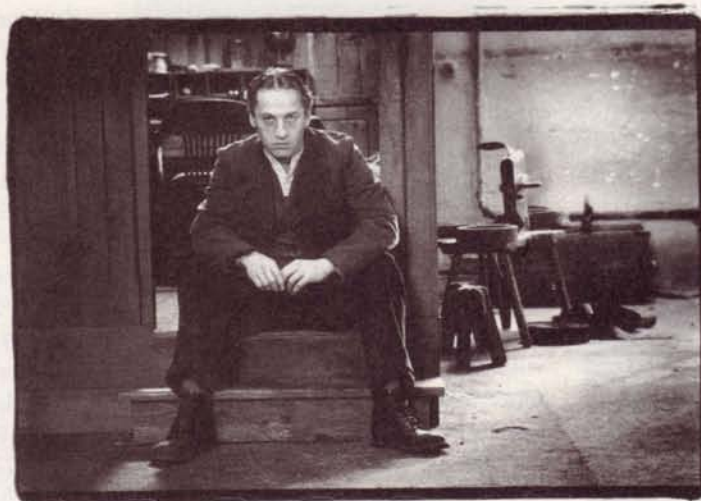

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Leysen zelf kreeg een sleutelrol in de hallucinante sciencefiction film die op basis van het verhaal werd gemaakt. De prent ging in première op het jongste Festival van de Fantastische Film en loopt momenteel in de bioscopen.

Tegenspeler van Johan Leysen is de

Franse cultacteur Michel Piccoli in de rol van een oude, ziekelijke tiran, die zijn lichamelijke aftakeling hoopt af te remmen via celtransplantatie.

Alleen de organen van Tykho Moon blijken geschikt voor deze ingreep. In deze grimmige toekomstfabel wordt het historisch geheugen opgefrist, vanaf het stalinistisch tijdperk tot de

gewapende vrede in Sarajevo. De regisseur, die opgroeide onder Tito, maakt in feite de inventaris op van vijftig jaar dictatuur in Europa. Hoewel de vormgeving erg retro aandoet, spelen de gebeurtenissen zich af in een chaotische Orwelliaanse samenleving, ergens in de 21ste eeuw.

Waaghals

"De angstvisioenen leunen aan bij de werkelijkheid", licht Johan Leysen toe. "Ik hoef mij zeker geen Star-Trek allures aan te meten. Ook in deze

toekomstfilm blijf ik een normaal mens met realistische bezigheden. Als ik te sterk het vreemde of het buitennissige van mijn personage had benadrukt, dan was het zeker fout gegaan. De wereld waarin we leven is zo al eigenaardig genoeg. Dat precies hij voor de sleutelrol werd uitgekozen,

kan Leysen niet afdoende verklaren.

"Wat de cineast beweert over die rondslingerende foto is misschien wel een leugen. Ik vind hem trouwens een grote waaghals. Een bij de Zuidereburen totaal onbekende Vlaamse acteur opvoeren in een gesofistikeerde Franse film is een ongerijmdheid, die hem zuur kan opbreken."

Idiote mannenmaatschappij

De personages in de film laten de kijker lange tijd in het ongewisse. De zeldzame dialogen ontsluiten de persoonlijke geheimen en de onderlinge relaties nauwelijks. Zelfs de blikken zijn misleidend. "We typeren vooral de somberte van de eenzaamheid", verduidelijkt Leysen. "Niemand laat zich helemaal kennen. Communicatie is in principe overbodig."

Tykho Moon is een poëtisch buitenbeentje in de traditie van de Russische filmer Tarkovski. Het is ook een stille parodie op de grove aspecten van een idioot aandoende mannenmaatschappij. Intelligentie en luciditeit tref je uitsluitend bij de vrouwen aan. De heren kwijnen weg of laten zich manipuleren.

Voorlopig verkiest Johan Leysen het filmwerk boven de schouwburg. "Het is praktisch onmogelijk om draaidagen te verzoenen met zaaloptredens. De tijdsbeleving is anders en ik beschouw het als twee verschillende beroepen. Omdat ik film op dit moment boeiender vind dan de podiumkunst keer ik nog niet naar de scène terug."

Ludo Dosogne

Johan Leysen sauve la vie de Michel Piccoli

Le jour où, par le plus pur des hasards, le dessinateur de bandes dessinées et cinéaste yougoslave Enki Bilal est tombé, dans son studio parisien, sur une photo égarée de Johan Leysen, il a immédiatement taillé son crayon. Le héros de sa nouvelle BD, Tykho Moon, a pris les traits de l'acteur flamand. Leysen lui-même a reçu un rôle-clé dans le film hallucinant de science-fiction qui a été tourné au départ de l'album. Projeté au dernier Festival du Film Fantastique, ce film passe actuellement dans les salles.

L'acteur-culte français Michel Piccoli donne la réplique à Johan Leysen, dans le rôle d'un vieux tyran souffreteux qui espère freiner sa déchéance physique grâce à une transplantation cellulaire. Seuls les organes de Tykho Moon semblent convenir pour cette intervention. Cette effroyable fable futuriste rafraîchit notre mémoire historique, de la période stalinienne à la paix armée de Sarajevo. Le réalisateur, qui a grandi sous Tito, dresse en fait l'inventaire de cinquante années de dictature en Europe. Bien que la forme fasse très rétro, les événements se déroulent dans une société chaotique à la Orwell, quelque part au 21ème siècle.

Voormalige kartonfabriek wordt kunstgalerij

Stadsgalerijen voor moderne kunst zijn er bij de vleet. Ruimtes voor privé-ten-toonstellingen in de groene zone van de randgemeenten blijven vooralsnog eerder uitzonderlijk. Een van die uitzonderingen is Evelyn De Beir. Zij start in Sint-Genesius-Rode met Ellipse Exhibitions.

der om gemotiveerde nieuwsgierigen naar hier te lokken dan ons bij hen in de stad te vestigen."

Krachtenveld

Jonge architecten, bronsgieters en kunstschilders vonden al eerder de weg naar het domein, dat naast de industrieel-archeologische gebouwen ook wordt beheerst door open grassen, wilde begroeiingen en een beekje. "Kunst is één van de beste gelei-

tie. De achtergelaten turbines herinneren aan de vroegere bedrijvigheid. Buiten is de sfeer idyllisch.

Vederlicht

De ellips in de galerijnaam verwijst naar de baan waarin belangrijke hemellichamen zich bewegen. Evelyn De Beir verbindt de ellips duidelijk met het oeuvre van haar lievelingsartiesten. "Eerst was er Mangold die evenwicht en spanning voortreffelijk liet harmoniëren. Nu zijn er de beelden van de Amerikaanse kunstenaar Gary Hill. Niet alleen de vorm van de ellips vindt hij prachtig, maar ook de klank van het woord".

De neo-constructivist Hill uit Jacksonville (Florida) is onrechtstreeks schatplichtig aan Russische trendsetters als Malevitsj en Meyerhold. Hij werkt het liefst met plaatstaal, waaruit hij balken en cilinderfragmenten in uiteenlopende formaten tevoorschijn tovert. De onderdelen van zijn ongewone beeldhouwwerken worden zo samengevoegd dat het materiaal

plots vlinderlicht lijkt.

Gary Hill verblijft vaak in Los Angeles. "Die stad is fascinerend, omdat je er telkens vanuit het niets moet beginnen. Niet toevallig is daar de new age ontkiemd, evenals tal van futuristische levensvisies en authentieke dansvormen die later de wereld veroverden".

Dialog met materiaal

De taal van Gary Hill is kosmisch en universeel. Zelf omschrijft hij het sensueel karakter van zijn kunst door middel van volgende vergelijking: "Wie een puntig voorwerp waarneemt, roept automatisch de scherpe prik op. Ik streef nooit bewust een evenwicht na; dat groeit uit de dialoog met mijn materiaal in de loop van het productieproces." Het Stedelijk Museum in Amsterdam, het New Yorkse Guggenheim en Whitney Museum namen Hill recent in hun verzamelingen op. In Sint-Genesius-Rode worden vijftien mysterieuze beelden en monotypes getoond zonder dat het geheel ontardt in een vrijblijvend beeldenpark voor vluchtige kunsttoeristen.

Ludo Dosogne

Ellipse Exhibitions,
Hallesteenweg, 158,
1640 Sint-Genesius-Rode,
tel 02 381 21 81.

Vanaf 24 mei (vernissage)
open van donderdag tot
zondag van 14 tot 18u.

De nieuwe galerij is gevestigd in een voormalige kartonfabriek, die in de plaats kwam van de 13de eeuwse graanmolen die eerst op deze plek stond. "Ver van de drukke lanen in de metropool vindt de kunstliefhebber hier een inspirerend domein", legt de initiatiefneemster uit. "Wij vinden het gewoon boeien-

ders", verklaart de galerijhoudster. "Al zevenhonderd jaar straalt deze plek energie uit; je voelt als het ware een krachtenveld om je heen." In een oude werkplaats is nu een gloednieuwe kubus gebouwd, grotendeels in kunstmatig vezelhout. De ruimte met de gladde wanden zet de bezoeker aan tot medita-

EEUWFEEST

Champagne op de tram naar Tervuren

Keurige obers serveerden honderd jaar geleden op de gloednieuwe tramlijn naar Tervuren champagne, porto en bier. Gefortuneerde bezoekers van het koloniaal dorp op de wereltentoonstelling lieten zich tijdens de rit maar al te graag verwennen. De speciaal voor

deze gelegenheid gebouwde luxe-rijtuigen waren rijkelijk ingericht met gepolijste banken, tafels in mahoniehout, stemmige siergordijnen en elektrische verlichting. Hieraan moet eerlijkheidshalve worden toegevoegd dat de verschillen tussen de tramstellen van eerste en tweede klasse enorm waren.

een klap werd verdrievoudigd. Het aangepaste tramnet was pas op 28 mei 1897 bruikbaar, 16 dagen na de officiële opening van de wereltentoonstelling, die gelukkig voor de trammaatschappij, ook met een aantal dagen vertraging haar deuren had geopend.

Tijdens de testritten daags voor de officiële start was een voertuig ontspoord. Sommige wissels lieten het eveneens afweten en tot overmaat van ramp ontstond er kortsluiting.

Met de Tramways Bruxellois kon men naar de diverse Jubelpark-paviljoenen van de expositie

gewijzigde vorm, bij elke latere wereltentoonstelling terugkeren. De zorgvuldig gerestaureerde oude trams worden ter gelegenheid van dit eeuwfeest opgefrist en ingelegd voor trips naar Tervuren. Het is maar één van de talloze attracties op het uitgebreide programma. Op de topdag 31 mei zult u daar wel met de tram heen moeten sporen, want dan is koning auto niet welkom op de Tervurenlaan.

Museum voor het Stedelijk Vervoer te Brussel, Tervurenlaan 364 b, Sint-Pieters-Woluwe, tel 02 515 31 08. Eeuwfeest op 31 mei in de hele Tervurenlaan.

FOTO: RITA DANIELS

Dank zij de expo kwam het Brussels openbaar vervoer in een stroomversnelling. Postkoetsen en diligences waren in 1897 gedegradeerd tot historische curiosa. Tijdens de belle époque streefde de vervoersmaatschappij 'Les Tramways Bruxellois' naar een monopoliepositie, die zij poogde te verwerven via ingrijpende technische verbeteringen en een uitbreiding van het net. Tot die technische verbeteringen hoorde ook de omschakeling van stoom naar elektriciteit, maar dat viel niet overal in goede aarde. Zo vond de overheid dat een bovengronds draennet getuigde van slechte smaak. Daarom werd gekozen voor motorrijtuigen, waarvan het aantal met het oog op de wereltentoonstelling in

sporen. Voor de verderop gelegen Kongolese bezienswaardigheden waren de reizigers aangewezen op de 'Société de Chemin de fer à voie étroite de Bruxelles à Ixelles-Boendael'. Alleen deze maatschappij bezat een vergunning voor een dubbele lijnverbinding vanuit het stadscentrum naar het Tervurense luik van de tentoonstelling. De twee vertrekpunten waren de Treurenberg en het Sint-Joostplein. Het tarief schommelde tussen 55 en 85 centiem. In het 'koloniaal park' was er ook een draagspoor of een 'monorail' aangelegd -toen al- ten behoeve van een expotreintje, dat met een honderdtal nieuwsgierigen kon rondtoeren. Die toeristische attractie zou, weliswaar in

Champagne à bord

Il y a cent ans, des maîtres d'hôtel stylés servaient le champagne, le porto et la bière sur la toute nouvelle ligne de tram menant à Tervuren. Les visiteurs fortunés du village colonial de l'exposition universelle ne réchignaient pas à se laisser dorloter pendant le voyage. Les voitures de luxe spécialement construites pour l'occasion étaient richement meublées de banquettes polies, de tables d'acajou, de tentures gaies, et éclairées à l'électricité. Ces vieux trams, soigneusement restaurés, ressortent à l'occasion du centenaire de l'exposition universelle et sont remis en service sur la ligne de Tervuren. Ce n'est d'ailleurs là qu'une des innombrables attractions d'un programme bien fourni. Pour couronner le tout, le 31 mai, la voie du tram sera la voie royale, car sa majesté l'automobile sera persona non grata sur l'avenue de Tervuren.

PLANTENTUIN

Rozen en pentekeningen

In de kassen van de nationale plantentuin van Meise is het altijd groen dank zij de in totaal 10.000 verschillende soorten tropische en subtropische planten uit alle delen van de wereld. Nog eens 8.000 planten groeien in de openluchtverzamelin-

gen. Daarenboven lopen in het Kasteel van Bouchout de komende maanden verschillende aantrekkelijke tentoonstellingen. De veelzijdige architect Albert Cleuter werkte vanaf 1935 als botanisch tekenaar in de nationale plantentuin. Zijn pentekeningen waarmee hij in heel de wereld naam en faam verwierf, worden tot 8 juni a.s. tentoongesteld. De World Convention for Rose Societies gaat dit jaar op tournee met rozencollecties uit de Benelux. In dat kader wordt ook het befaamde rozenherbarium Crépin in de nationale plantentuin bezocht. Aansluitend hierop wordt van 21 juni tot 7 september in het Kasteel van Bouchout een tentoonstelling over rozen gehouden.

Nationale Plantentuin, domein van Bouchout, 1860 Meise, tel 02 269 39 05.

KERKCONCERT

Muzikale familie

In het kader van het festival 'Gluren bij de burens', een artistiek-toeristisch project georganiseerd door vier culturele centra, concerteert de familie

Sluys op zondag 1 juni in de Sint-Remigiuserkerk te Wambeek. Ann Sluys geeft les aan de academies van Halle en Schaarbeek. Erik Sluys is verbonden aan het Nieuw Vlaams Symfonieorkest, maar treedt ook op als viool-solist in kamerensembles. Johan Sluys tenslotte is pianoleraar aan het Leuvens conservatorium. Op het programma staan een sonate voor viool en piano van Leos Janacek, een fantasie voor piano vierhandig van Franz Schubert, poëtische droomcomposities van Eugène Ysaye en La Campanella van Paganini. De Wambeekse Sint-Remigiuserkerk, die als concertruimte fungeert, werd in 1774 voltooid. De toren, de dwarsbeuk en het koor zijn evenwel beduidend ouder. Het zorgvuldig in stand gehouden meubilair omvat altaren, biechtstoelen, een communiebank en een kansel in Louis XV-stijl. De 'Onze Lieve Vrouw Hemelvaart' wordt toegeschreven aan de schilder Van Cleef. De merkwaardigste grafstenen dateren uit de 17de eeuw.

RECITAL

I pulcini Marie en Veronica

Marie en Veronica Kuijken sluiten het bescheiden maar sympathieke festival 'Gluren bij de burens' af met een driedelig concert in het Baljuwhuis te Galmaarden. Na een pianosolo van Felix Mendelssohn volgen composities van Franz Schubert: het 'Grand duo' voor vierhandig klavier en een reeks liederen voor sopraan. Sinds vier jaar treden beide musici samen

op onder de naam 'I Pulcini'. In het Italiaans betekent 'pulcino' kuiken! Maar het woord is uiteraard ook verwant met 'pulcinella', de poesjenel uit de volkskomedies en dan vooral uit de Napolitaanse 'commedia dell'arte'.

Zondag 8 juni.
Info, tel 054 59 95 11.

ARCHITECTUUR

Oogstrelende woningen

Het gemeentebestuur van Sint-Pieters-Woluwe liet maquettes vervaardigen van de vroegere en nog bestaande gevels van de Tervurenlaan, een verkeersader die gestalte kreeg onder leiding van Edmond Parmentier. Deze Parmentier neemt een prominente plaats in de stadsgeschiedenis in. Hij werd op het eind van vorige eeuw 'de rechterarm van koning Leopold II' genoemd en was in die tijd één van de fortunlijkste grootgrondbezitters in onze con-

treien. Verscheidene belangrijke verkeersaders werden door hem aangelegd. In 1896 werd in een hels tempo de majestatische Tervurenlaan aangelegd,

met ronde pleinen en groene plantsoenen. De oogstrelendste woningen werden echter pas in het begin van de 20ste eeuw gebouwd, onder invloed van buitenlandse scholen. Het indrukwekkende Stoclet-huis (nummers 279-281) werd tussen 1906 en 1911 voltooid naar ideeën van Josef Hoffmann en de Wiener Werkstätte.

Expo in het Trammuseum, vanaf 31 mei. Info, tel 02 515 31 08.

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Aan deze rubriek werkten mee:
Ludo Dosogne,
Gerard Hautekeur.

Het verborgen leven van een schrijverspaar

Als je bij het schrijversechtpaar Ward Ruyslinck en Monica Macken binnenkomt, word je verwelkomd door maar liefst zes poezen. Beiden steken ze hun liefde voor dieren niet onder stoelen of banken. Ruyslinck is medestichter van Gaia en Monica Macken is lid van de Dierenvrienden van Meise, een vereniging die het onder meer opneemt voor zwerfkatten.

Naast de genegenheid voor dieren, heeft het schrijversduo uit Meise uiteraard de passie voor literatuur gemeen. Ward Ruyslinck is al veertig jaar een begrip in de Nederlandse letteren en met zijn onlangs verschenen roman 'De bovenste Trede' versterkt hij die reputatie nog.

Weinig illusies

Hoofdpersoon in het boek is de docent Lucas Provoost die een teruggetrokken leven leidt en zich bijna uitsluitend wijdt aan het schrijven van een essay over allerlei manieren van sterven. Hij woont twee hoog. Op de trap komt hij telkens in ademnood en heeft hij last van hartkloppingen. "De Bovenste Trede is een metafoor voor de dood", aldus Ward Ruyslinck die grif toegeeft dat dit boek autobiografische trekjes vertoont. De auteur wordt 68 en vindt het heel normaal dat hij over zijn manier van sterven denkt. "Op mijn leeftijd en met mijn levenswijze moet je je niet al te veel illusies maken." Zijn vrouw Monica spreekt dat spontaan tegen.

Liefdesbrieven als therapie

Of we elkaar als schrijver beïnvloeden? "Neen, nauwelijks. We schreven wel beiden poëzie en proza, maar toen we elkaar leerden kennen, hadden we al elk onze schrijfstijl ontwik-

keld en onze mening gevormd." Als journaliste schrijft Monica voor verschillende tijdschriften en werkt ze ook ijverig aan een nieuwe roman. Veel wil ze daar niet over kwijt, behalve dat het geen gewoon detectiveverhaal wordt en dat de lezer in haar boek beslist niet met kindermoorden, incest of andere actuele onderwerpen te maken krijgt. Ze is zich over haar onderwerp nog volop aan het documenteren.

"Sinds ik me alleen op het schrijven toeleg, voel ik me veel beter."

"Samen schreven we de roman 'De Speeltuin'. Dat boek met liefdesbrieven was voor ons een gemeenschappelijke therapie

om het pijnlijke verleden van ons af te schrijven. Het had alles te maken met een vorig huwelijk dat op de klippen liep en al het menselijke leed dat daarmee gepaard ging. Dat gezamenlijke literaire project vonden we toen wel leuk. Maar daarin leef je te sterk naar een eenheid toe en je verkracht ongewild een deel van jezelf. Een echte schrijverscoöperatieve zien we niet zitten."

Uit de kijker

"Mijn vrouw heeft een eerder journalistieke stijl en ze heeft een duidelijker voorkeur voor vrouwelijke auteurs. Toch is er geen sprake van een kloof tussen ons beiden. We ontdekken bij elkaar voortdurend nieuwe dingen en hebben gemeenschappelijke interesses". Monica Macken en

Ward Ruyslinck gaan samen geregeld naar films en concerten, maar ze zijn voor de rest nauwelijks betrokken bij het verenigingsleven in de Rand. Monica verleent weliswaar haar medewerking aan de bijeenkomsten van de Vereniging van Brabantse auteurs (VERBA), maar voor het overige hebben ze nauwelijks een boodschap aan publieke optredens, laat staan dat ze zouden willen meedraaien in het circuit van bekende Vlamingen.

Ruyslinck: "Vroeger gaf ik regelmatig lezingen en nam ik deel aan talloze debatavonden. Dat zorgde met mijn werk als bibliothecaris en het schrijverschap voor behoorlijk wat stress. Nu ik me alleen op het schrijven toeleg, voel ik me heelwat beter".

Gerard Hautekeur

FOTO: RITA DANIELS

Dilbeekse jeugd maakt spektakel met gevoelens

Boos, bang, blij

"Hoe lang bent u ooit boos geweest op iemand en waarom? Bent u bang als inbrekers uw huis binnendringen en wat doet u dan? En waarom was u onlangs nog eens verschrikkelijk blij?" Vragen die leerlingen van het

Niets werkt zo aanstekelijk als het enthousiasme van kinderen

zesde leerjaar van de basisschool Sint-Alena in Dilbeek bij het begin van het schooljaar op nietsvermoedende marktgangers afvuurden.

De antwoorden werden vlijtig verzameld voor een klasgesprek rond gevoelens: blij zijn, boos en verdrietig; wat doe je daarmee, met die gevoelens. Dit was het begin van veel meer en resulteerde uiteindelijk in 'Het vlekje op de tafel', een totaalspektakel dat op zondag 1 juni in het CC Westrand in Dilbeek te beleven valt

Knoeien

Na de marktessie kwam er een kunstatelier. De kinderen leerden gevoelens plastisch uitbeelden: zwart-wit contrastbeeldjes met een duidelijke expressie op de vensterbanken van de zesde klas van meester Bart getuigen van de unieke visie van de kinderen op hun eigen gevoelens. En dan zijn er de teksten die uit de pen- nen van de leerlingen vloeiden, de opstellen over gevoelens. Uit de verhalen

groeiden per klas een toneeltje en een paar knotsgekke en leuke titels waaronder 'Het vlekje op de tafel', de naam van de voorstelling.

Als een kind knoeit aan tafel dan is er immers altijd wel een boze of verdrietige reactie van ma of pa, waar zoon- of dochterlief natuurlijk ook niet zo gelukkig mee is. In het stuk hebben Maarten, Tom, Pieter, Daan, Anoeck, Rebecca en Lien uit de zesde klas de rol van de strenge ministers gekregen. De rode draad in het verhaal is dat ze alle kinderen berispen die dingen doen die niet mogen: te laat naar bed als er babysit is, lekker pesten in plaats van bereidwillig helpen, of liever zalig luieren dan te werken voor school. "Niet slecht", zegt Daan, "wij zijn net grote mensen, het doet deugd eens

streng te kunnen zijn voor anderen als je zelf altijd zo streng behandeld wordt". "Gewone schoolfeesten kennen we al jaren: de juf of de meester leerde ons een dansje, zo'n drie minuten lang en wij oefenden", aldus Pieter. "Dit is echt anders: een spetterend verhaal dat

helemaal van ons komt, een affiche die we zelf ontwierpen, een idee dat we helemaal zelf vorm geven. We weten nu perfect hoe een toneelstuk wordt opgebouwd en dat is fantastisch." De plankenkoorts, de angst om stukjes tekst te vergeten of om plots op het podium te struikelen nemen ze er graag bij.

Aanstekelijk

Bart Callebout, dramadocent bij de vzw Mooss, superviseert het geheel. Hij begeleidt kinderen van verschillende klassen die hun verhaal over 'Vlekje' op poten zetten, én de juffen en meesters die daarover een toneeltje op de scène brengen. Juffen en meesters krijgen aparte danssessies en dramacursussen. "Het is een ongelooflijke ervaring", zegt meester Bart van de zesde klas: "Je ziet je kinderen openbloeien, het worden andere wezens... En die vonken springen over op de meester". De kinderen zijn enorm gemotiveerd. Als ze een strikje nodig hebben, lopen

ze de buurt plat om er één te vinden. Uiteindelijk sla- gen ze erin om het strikje van de buur van een verre tante mee naar school te brengen.

Bart en Katia, de gymjuf, probeerden eerst de ouders bij het project te betrekken door hen gewoon te vertellen over het opzet, maar dat bleek niet genoeg om hen echt te laten meeleven. Daarom werd aan de vaders en moeders gevraagd om het decor voor de voorstelling te bouwen, waardoor wonderwel het virus ook hen te pakken kreeg. Niets werkt zo aanstekelijk als kinderen en het enthousiasme waarmee ze in de wereld staan!

Kris Verhaegen

Het vlekje op de tafel, CC Westrand Dilbeek, zondag 1 juni, om 14.00 en 16.30 uur.
Kaarten: Sint Alena, secretariaat, tel. 02/569 42 74.
Kinderen: 150 fr., volwassenen: 200 fr., groepen: 900 fr. (=5 personen).

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

NAAR BAKENBOS

Vilvoorde is Overijse niet.

Zo industrieel als het ene dorp is, zo residentieel is het andere. In Vilvoorde stroomt dagelijks gewoon volk toe om er te werken, in Overijse rijdt dagelijks rijk volk uit om in Brussel zijn kost te verdienen. De afstand van Overijse naar Vilvoorde bedraagt maar een derde van de Ring en toch liggen beide plaatsen even ver uiteen als de belangen van hun bewoners.

Stel u België voor als een lapjesland. Drie lappen grondstof, Brussel, Vlaanderen en Wallonië, werden ineen gezet tot voddige kledij voor een bizarre bevolking. Het lijkt wel een kapmantel, met Brussel als hoofddekseel, Vlaanderen als halsboord en borststuk, Wallonië als rugpand. Neem nu die halsboord rond Brussel en bekijk hem van dichtbij. Wat een raar naaisel, geen echte kraag en toch een schijnbare rand. De buitenkant ervan is grotendeels niet meer dan een naad tussen de Vlaamse rand en het Vlaamse voorpand, met de gemeentelijke grenzen als naaigaren. Slechts een klein stukje van de rand is gezoomd, met de taalgrens als draad. En laat dat stukje zoom van de rand in Brusselse kant nu warempel niet gelost zijn op de plek waar wij - mijn vijfkoppige gezin - wonen en die Bakenbos heet.

Bakenbos is veel ouder dan de taalgrens. Zo komt het dat de plek zich niets aantrekt van de streep die bij wet pardoes door haar grondgebied werd getrokken. Er werden rond de lindeboom, het hart van Bakenbos, weliswaar eerder grenzen getrokken, maar dat waren geen scheidings- maar wel raaklijnen, daar waar Overijse, Hoeilaart en La Hulpe tegen elkaar aanleunen. De drie gemeenten tippen elk met de punt van een uithoek aan die lindeboom en samen vormen die drie uithoeken de driehoekige wijk Bakenbos. Meetkunde van een ooit landelijk kruispunt dat nu voorstedelijk bebouwd is. En dat op een dag door die sakkerse taalgrens in twee kampen werd verdeeld, Overijse en Hoeilaart tegenover La Hulpe. Het front tussen de enerzijds officieel Nederlandstalige en anderzijds officieel Franstalige kant van Bakenbos wordt gevormd door een straat, onze straat. In het midden van het smalle en rond liggende asfalt tussen ons en onze overburen eindigt niet alleen Overijse om La Hulpe te laten beginnen, maar eindigen ook het Vlaamse Gewest, de Vlaamse

FOTO: RITA DANEELS

Gemeenschap en Vlaams-Brabant, om respectievelijk het Waalse Gewest, de Franstalige Gemeenschap en Waals-Brabant te laten beginnen. Hoe veelzijdig het midden van dat asfalt ook mag zijn, het ligt er doodgewoon bij, met niet eens een witte lijn om de grens-in-het-kwadraat te markeren. Het is de straat dan ook hoegenaamd niet aan te zien dat ze als Hoeilaartsesteenweg, onze kant, verschilt van en door anderen wordt bestuurd dan de Rue Pierre Van Dijck, de overkant van de straat. De bewoners van Bakenbos trekken zich van dit alles weinig aan, switchen van hun Vlaamse naar hun Waalse kant zoals de Parijzenaars van de ene naar de andere oever van de Seine. Elke familiegeschiedenis aan de ene en de andere kant van onze straat is er één van Belgisch opportunisme. Vroeger werden bijvoorbeeld ook de kinderen van Vlaamse gezinnen naar Franstalige internaten gestuurd, tegenwoordig gaan ook de kinderen van Waalse gezinnen naar Neder-

landstalige scholen. Dat de nochtans scherp getrokken grens door Bakenbos ter plaatse hoegenaamd nergens te zien is, heeft dan ook zo zijn zwaar symbolische betekenis.

Eenmaal per jaar, met Pinksteren in mei, vieren de bewoners van Bakenbos feest en spannen ze slingers met vlaggen van de Hoeilaartsesteenweg naar de Rue Pierre Van Dijck. Daar-

onder flaneren ze dan door hun wijk en spreken ze alle talen, niet alleen Nederlands en Frans, maar ook Engels, Duits en vreemder. Grensbewoners hebben immers lak aan eentaligheid en Bakenbos is zo kosmopolitisch als het nabije Brussel. Op welteverstaan één taaleigen eigenschap na: onze plek aan de zoom van de Vlaamse rand rond Brussel heeft een onontvremdbare Nederlandstalige naam - wat ook zo zijn zwaar symbolische betekenis heeft.

Aan zo'n aloude plaatsnaam valt niet te tornen. Het is en blijft Bakenbos, ook voor de Franstaligen. Die doen daar overigens helemaal niet moeilijk over, vergroeid als ook zij zijn met de wortels van de lindeboom in hun midden.

(Dat aan het Belgische naaisel in de wijk Bakenbos toch al getornd is, omdat de zoom aan de Brusselse rand nu eenmaal loshangt op die plek en over een uithoek van La Hulpe wappert - het meetkundig vraagstuk dat hierboven werd opgelost -, doet geen afbreuk aan de vastheid van de naam, integendeel, het geeft Bakenbos een Vlaamse vlag die het in een hoekje van Wallonië kan uithangen.)

De Vlaamse rand rond de hoofdstad is Vlaams. Dat is een waarheid als een koe uit de oude tijd dat er nog koeien in die rand graasden. Hoe veeltalig, voorstedelijk en kosmopolitisch het gebied rond de hoofdstad ook wordt, er mag aan die Vlaamse fond van de hele rand net zo min geraakt worden als aan de Vlaamse naam van het kleine Bakenbos. Dat ze daar in Sint-Genesius-Rode maar eens diep over nadenken.

Brigitte Raskin

De muzikaalste gemeente van het land

Meer noten dan druiven in Overijse

FOTO: RITA DANNIELS

Met zijn acht fanfares en harmonies telt Overijse wellicht het grootste aantal muziekverenigingen van Vlaanderen. De Koninklijke Harmonie Sint-Martinus viert dit jaar haar 175ste verjaardag en is daarmee één van de oudste muziekmaatschappijen van het land.

Secretaris Robert Schoonejans wordt volgend jaar zestig en is al meer dan vijftig jaar spelend lid van de harmonie Sint-Martinus. "Ik was een broekje van negen toen ik voor het eerst naar de muzikles mocht in een zaaltje boven het café aan de Pensmarkt. Dirigent Jan Verhulst probeerde ons daar elke dinsdag net voor de repetitie van de 'grotten' op een schrijfbord met krijt wegwijs te maken in de notenleer." Tussen de twee wekelijkse repetities in gingen de jonge nieuwkomers bij oudere muzikanten in de leer.

Grande distinction

Alex Puttemans was eveneens pas negen toen hij voor het eerst van de muziknoten proefde. "Dat was in 1953 bij dirigent Van Netelbosch. De man vond al na een paar maanden dat ik naar de muzikschool moest. Dat was toen nog in Schaarbeek. Omdat we geen burgers van Schaarbeek waren, moesten we honderd BF lidgeld betalen en daarvoor kregen

we een kaart met de vermelding *étranger à la commune*." Puttemans behaalde er verschillende grandes distinctions. Tijdens zijn legerdienst speelde hij in een orkestje en toen hij in 1965 afzwaaide, richtte hij 'The Nils' op, het orkest dat naast andere bands zoals 'The Starfighters' en 'William & His Jets' vijftien jaar lang elke zaterdag en zondag in de hele Druivenstreek en ver daarbuiten de bals verzorgde. Met de opkomst van de discobars werden de orkesten verdronken, maar vandaag speelt Alex nog in zeven, misschien wel acht verschillende muziekmaatschappijen. Hij is zelf een beetje de tel kwijt. "Zolang ik mijn tien vingers kan gebruiken, zal ik blijven spelen", zegt de ex-voorman van The Nils.

Nakaarten

"Het leven in en rond de harmonie was in de jaren vijftig heel anders dan vandaag", herinneren Marcel Vanderlinden en Roger Michiels zich met een beetje weemoed in het hart. "Net als nu hadden we elke dinsdag repetitie. Dat waren avonden waar de muzikanten naar uitkeken, want het was hun enige vorm van ontspanning. Na de repetities werd langer nagekaart dan nu en er werd op geen

uurtje en ook op geen pintje gekeken. Zoals het overgrote deel van de Overijzenaren waren de meeste muzikanten druiventelers en dus zelfstandigen die één ochtend per week, na de repetitie wat langer in bed konden blijven. Als dat niet kon, deden ze na het middageten wel een dutje.

Saamhorigheid

Notaris André De Jonckheere is al sinds 1979 voorzitter van de jubilerende harmonie Sint-Martinus. Hij volgt zijn muzikanten en hun dirigenten met méér dan alleen maar muzikale belangstelling. "Muziekmaatschappijen waren vroeger niet weg te denken uit het straatbeeld en vormden de spil van het volksvermaak. De komst van de televisie heeft de muziekverenigingen zeker geen goed gedaan, maar vandaag krijg je de mensen weer gemakkelijker achter hun televisiescherm vandaan. We worden met zoveel negatieve en deprimerende zaken geconfronteerd dat iedereen snakt naar een beetje saamhorigheid en ongecompliceerd plezier. Wel, dat vind je zeker in een harmonie of fanfare."

Willy Fluyt

FOTO'S: ARCHIEF M. SERNEELS

RESTAURANDT

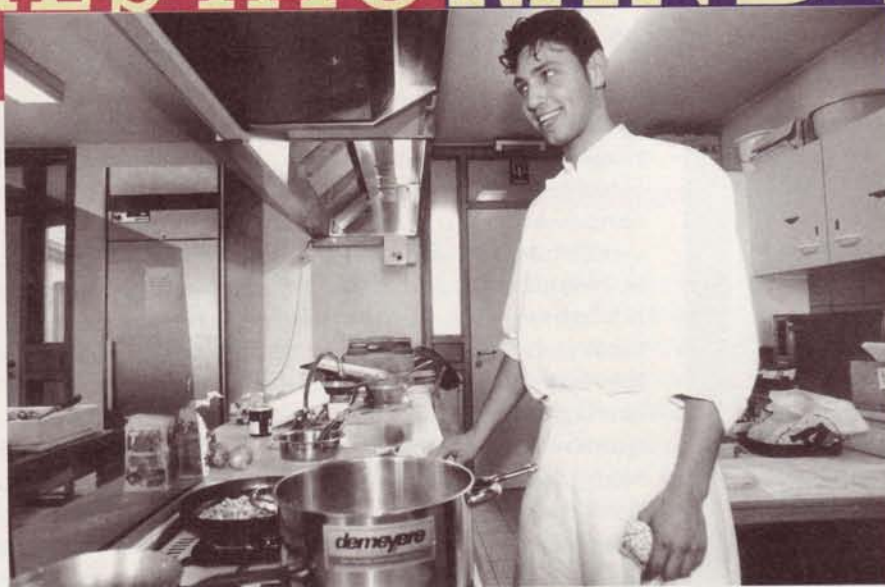

FOTO: IVAN DE SAEDTHER

De Picasso van de groene sausjes

20

Hij heet Joachim Van Reepingen, is een kwarteeuw oude beloftevolle kok uit Asse, heeft het leven ongecompliceerd voor zich, torst reeds een Zilveren Koksmuts, mikt met veel vanzelfsprekendheid op de zon, maar zal hoe dan ook tussen de sterren belanden... Ongetwijfeld deze van een restaurant!

Zopas heeft Van Reepingen drie keukensprijsen in de wacht gesleept, waarvan de Zilveren Koksmuts, ook Junior Kok genoemd, een wedstrijd waaraan alle keukenpieten mogen deelnemen die als rijpe vruchten van de boom van de middenstandsopleiding werden geschud. Jeugdige Joachim verzamelde in één zucht bovendien de prijs voor de creativiteit, en ook deze voor het beste dessert. Een drievoudige bekroning dus ofte "de tiara van de jonge keukenpieten"!

Stelen met de ogen

Al keuken-keuvelend met deze fornuisprins lijkt alles bij hem zeer als vanzelf te gaan. En toch komt deze Zilveren Koksmuts niet uit één van onze grote, gerenommeerde hotelscholen, want op 16-jarige leeftijd stapte hij meteen in de keukenpraktijk en volgde daarnaast een middenstandsopleiding aan het Brusselse

Infobo, een 'leercontract', zoals dat in de volksmond heet.

"De praktijk lag mij veel beter en bovendien is leren koken voor een belangrijk stuk stelen met de ogen", vertelt Van Reepingen. "Tijdens mijn opleiding stak ik behoorlijk wat op in de keukens van 'La Maison du Seigneur' in Waterloo, in 'De Plezanten Hof' in Kobbegem en in 'Kasteel Boetfort'. Overal zie en leer je wat en

**"Het geheim zit
in mijn jus
en dat bindt
de klanten"**

dat vloeit mits de nodige creativiteit samen in een eigen aanpak."

Op zijn huidige werkplaats, het feesten- en conferentiecentrum 'De Montil' in Essene, koestert hij als tweede kok in bevel een eigen stoet klanten die speciaal voor zijn specialiteit komen: gerechten toebeïrd met zeer lichte sauzen van allerlei groentesappen! Deze sappen leidden hem rechtstreeks naar de lauwerkrans van de Zilveren Koksmuts. Zoals ooit de ongekroonde koningin van de Brus-

selse *karakolmadammen* ons verklapte: "Het geheim zit in mijn jus en dat bindt de klanten...". Ook Joachims grootste keukengeheim zit in de 'jus', en in zijn experimenten met gerechten en sauzen op basis van groentesappen gaat hij steeds een stapje verder. "Dat kan ik natuurlijk niet uitproberen tijdens een diner voor duizend genodigden, maar voor kleine groepen gaat dat wel", zegt hij.

Een lengte voor

Hoe hij dat doet? Simpel. Gereinigde en gewassen spinazieblaren, het kan natuurlijk ook een andere groente zijn, worden in de centrifuge gestopt en het sap wordt meteen gebruikt voor de afwerking van de saus. "Voeg die sappen zo vers mogelijk toe, want sommige worden vrij snel bruin. En beperk u tot één groentesap per saus."

Het laat hem koud dat vele koks zijn idee intussen gretig afsnoepten. Zei Picasso hierover niet: "Maar de inventor heeft wel altijd een lengte voor op de imitator." Dat geldt zeker achter de fornuizen. Zo start Joachim Van Reepingen weldra met een keukenproject champignonsappen...

FD

Troostende decibels in Bluescafé Het Schuurtje

Nog zichtbaar vermoeid van de vrijgezellenavond daags voordien in haar café - een bluesy zwanezang van een vrijgezel over zijn verloren gegane vrijheid - slaat Leen Decraene de hand weer aan de tapkraan.

FOTO: PATRICK DE SPIEGELAERE

Zeven jaar al staat Leen hier achter de toog en in die tijd bouwde ze Het Schuurtje, vlakbij het station van Dilbeek, geleidelijk uit tot een bluescafé. De deuren van Het Schuurtje hebben altijd op een kier gestaan voor de blues, maar het heeft toch wat voeten in de aarde gehad voor the mood er echt inzat. "In het begin lag dat wat moeilijk, je kan niet zomaar je eigen smaak opdringen aan je cafépubliek", vertelt Leen Decraene met schorre stem. Stilaan is ze dan uit een ander vaatje gaan tappen. "Met mondjesmaat heb ik mijn klanten de blues ingelepeld. Ik durf hier nu ook nog wel iets van Bon Jovi te draaien, maar in de late uurtjes klinkt hier alleen maar blues uit de boxen. En dat valt best in de smaak, ook bij een jong publiek, want die vragen er nu zelf ook al naar."

Jonge goden

Het Schuurtje is ook de thuisbasis van Willie Nilly, Slamdunk en Blues O'Matics, drie groepen uit de buurt die boven elk een repetitieruimte hebben. Als wederdienst dalen de

jonge bluesgoden geregeld naar het café af om er een gratis optreden ten beste te geven en er hun jongste zwaarmoedige liederen met sentimentele melodie over het publiek te spuien. "Ik probeer toch één keer om de twee maand een bluesgroepje te strikken voor een

optreden. De inkomprijs hou ik dan bewust laag, zo rond de 120 à 150 BF, om uit de kosten te raken. Als één van de drie bandjes een thuismatch speelt, is de entree zelfs gratis." Blues is muziek van en voor mensen die in de miserie zitten. De melancholische mijmering op muziek is dan hun enige troost en die wordt hen hier van harte gegund. Blues komt trouwens pas het best tot zijn recht in het cafécircuit. Op CD klinkt het allemaal wat hol. In

een donkere kroeg rollen de rauwe decibels met een vol en warm gevoel tegen het trommelvlies aan.

Revival

Het Schuurtje raakt stilaan bekend in bluesmiddens, want het is er gezellig

"Met mondjesmaat heb ik mijn klanten de blues ingelepeld."

spelen. The Electric Kings stonden hier al op het podium en waren zo enthousiast dat ze dat binnenkort nog eens over willen doen. The Regulators kozen Het Schuurtje uit om er hun nieuwe CD voor te stellen en in het najaar krijgt Leen Decraene El Fish over de vloer, momenteel zowat het kruim van de Belgische bluesscene. "De laatste maanden waait er een ware bluesrevival door ons land", glundert Leen. Overal steken nieuwe festivals de kop op, zoals half april nog in zaal 't Smis in Asse. Blues vond

Tröstende Klänge für Menschen mit kummer

Schon sieben Jahre steht Leen hinter dem Tresen der Blueskneipe 'Het Schuurtje' in der Nähe des Bahnhofs von Dilbeek. Es hat ganz schön viel Mühe gekostet, bevor die Kneipe den richtigen Pep hatte. "Am Anfang war es schwierig, man kann den Gästen ja nicht einfach seinen eigenen Geschmack aufdrängen", sagt Leen Decraene mit heiserer Stimme. Langsam lief es dann anders. "Scheibeheweise hab ich den Gästen den Blues eingeflösst. Und das kommt bestens an, auch bei einem jungen Publikum, denn die fragen jetzt auch schon selbst danach". Blues ist Musik von und für Menschen, denen es schlecht geht. Die melancholische Träumerei nach den Klängen der Musik ist dann ihr einziger Trost, und der wird ihnen hier von Herzen gegönnt. "Vor einem Auftritt werden alle Tische auf die Seite geschoben, so dass ein podium und 120 Leute in die Kneipe reinpassen. Die hängen dann buchstäblich der Gruppe an den Lippen, denn besonders geräumig ist es hier nicht, aber dieser direkte Kontakt mit dem Publikum ist ja für die Musiker gerade das Tolle".

dit jaar ook weer zijn weg naar de heropende Ancien Belgique in Brussel. "Als de zaken zo doorgaan, wil ik in 2000 ter gelegenheid van ons tienjarig bestaan misschien wel een gelegenheidsfestival op poten zetten met een groepje of vijf. Mogelijk kunnen we dan een tent zetten op het Saviocentrum hier rechtover, al zal er dan hier in het café natuurlijk ook wel een stevige portie blues zinderen."

Zover is het echter nog lang niet. Bluesy mensen blikken niet graag vooruit op een verre toekomst, maar mijmeren liever over een sentimenteel verleden en over wat het heden nog kan brengen. Een optreden van Slamdunk, misschien, want eind juni spelen die weer een thuismatch in Het Schuurtje.

Wim Seghers

Slamdunk komt op zaterdag 28 juni 1997 naar Het Schuurtje, Stationsstraat 276 te Dilbeek, tel 02 466 70 97.

van huizen en tuinen

FOTO: S. H. C.

Tuin-deco Brabant in imposant kasteelpark

De geschiedenis van het Kasteel van Wilder gaat terug tot in de Middeleeuwen toen de versterkte burcht nog deel uitmaakte van het domein van Arenberg in Heverlee-Leuven. Het werd in de loop der eeuwen meermaals verwoest maar telkens weer opgebouwd. De laatste verbouwing dateert van het begin van deze eeuw toen de strakke neo-classicistische gevel aan de toen modieuze Lodewijk XV-stijl werd aangepast.

Oorspronkelijk werd het kasteel omgeven door prachtige Franse tuinen, die net zoals zoveel andere formele tuinen, waarschijnlijk rond 1800 werden omgeploegd voor de aanleg van een zogeheten Engelse landschappelijke tuin. In de plaats van geometrische vijvers, strak omlinjende grasperken, geschoren hagen en bomen en zwierige buxuspatronen, kwamen natuurlijk ogende boom- en waterpartijen. De oudste bomen in het park dateren nog uit deze periode, net zoals de beukendreef die het kasteel met het dorp verbindt. Op enkele exemplaren na werden de beuken in 1935 weliswaar vervangen door platanen, maar de dreef, die nu dwars door een golfterrein loopt, blijft een imposant gezicht.

Exotisch fruit

Ooit moet het park ook over een mooie rozentuin en grote moestuin hebben beschikt. De moestuin werd in elk geval nog tot het einde van de jaren '50 onderhouden, zelfs toen het kasteel alleen nog dienst deed als buitenverblijf. Naar verluidt kwam er

Sinds vorig jaar kan ook Vlaams-Brabant uitpakken met een beurs voor de groenliefhebbers.

Tuin-Deco Brabant vond een onderkomen in het park van het Kasteel van Wilder in Kampenhout, dat kan bogen op een rijk tuinarchitectonisch verleden.

wekelijks een chauffeur uit Brussel om groenten en fruit op te halen voor de grafelijke familie die meestal in de hoofdstad verbleef... Pas sinds 1956 wordt het kasteel weer permanent bewoond.

De moestuin telde eind vorige eeuw niet minder dan twintig serres waarin alle mogelijke soorten exotisch fruit werden gekweekt. Ze zijn intussen allemaal verdwenen en ook van de rozentuin zijn vandaag nog slechts een paar reliëken te zien. Toch blijft het een waardevol park met ondermeer prachtige bomen en imposante taxusvormen. Het is overigens de droom van de huidige eigenaar, graaf de Broqueville, om de tuinen in hun oorspronkelijke glorie te herstellen.

Groen voor het goede doel

Tuin-Deco Brabant is een initiatief van Rotary Keerbergen Demer-Dijle die hiermee geld hoopt in te zamelen voor de vzw Palliatieve Thuiszorg Leuven, die terminale kankerpatiënten thuis wil begeleiden. De organisatoren hopen deze keer meer dan 10.000 bezoekers te ontvangen. Geen onhaalbare kaart, want vorig jaar kwamen al meer dan 7.000 groenfanaten een kijkje nemen bij een kleine honderd standhouders. Toen lag de nadruk misschien iets te veel op het 'deco'-aspect, met veel tuinmeubels en dito decoratiemateriaal. Voor de tweede beurseditie hebben de organisatoren zich echter extra ingespannen om meer en interessantere plantenkwekers aan te trekken. Een hinderpaal blijft wel dat tegelijkertijd in het Limburgse kasteel van Hex de jaarlijkse rozendagen lopen, waar alle belangrijke rozenkwekers hun stand opstellen. Wilder moet het dus zonder hen stellen, wat erg jammer is gezien het rijke rozenverleden van het park.

Paul Geerts

Tuin-Deco Brabant gaat door op 31 mei en 1 juni in het park van het Kasteel van Wilder in Kampenhout. Het park is open van 10 tot 18 uur. Info op het nummer 015 23 59 23 ('s avonds). In de marge van de beurs loopt een wedstrijd voor jonge kunstenaars met als thema 'Kunstsculptuur in de tuin'. De deelnemende werken worden tentoongesteld tijdens de beurs.

Mira in Grimbergen 30 jaar Volkssterrenwacht in het zonnetje

FOTO: RITA DANIELS

Dat een pater zich met hemelse zaken bezighoudt is vrij voor de hand liggend. De Norbertijn Pieraerts bekeek de hemel echter vooral als amateur-sterrenkundige. Zijn geesteskind, de volkssterrenwacht Mira in Grimbergen, verkeert in blakende gezondheid en viert dit jaar haar dertigste verjaardag.

Mira draait op de belangeloze inzet van enthousiaste vrijwilligers

Toen in het begin van de jaren zestig in de Abdijstraat in Grimbergen het Fenikshof werd gebouwd, liet pater Pieraerts op eigen kosten het gebouw meer dan een meter hoger optrekken dan aanvankelijk was

gepland. In plaats van kruipzolders ontstonden er zo een aantal lokalen met daarboven een dakterras. De gedroomde plaats voor een sterrenwacht.

De Duitse sterrenkundige Anton Kutter, met wie Pieraerts goed bevriend was, tekende voor hem een speciale, achthoekige koepel. Dank zij die Kutter-koepel kan een veel groter stuk van de hemel worden bekeken dan via de klassieke ronde koepels. De koepel werd uitgerust met een voorlopig geleende telescoop, en zo ging op 19 september 1967 de volkssterrenwacht Mira van start.

Armand Pien

Pieraerts was eerst van plan om van Mira een privé sterrenwacht te maken, maar weerman Armand Pien kon hem ertoe overhalen om de sterrenwacht open te stellen voor het publiek. Het was immers de tijd van de grote bemande ruimtevluchten en met

een volkssterrenwacht kon tegemoet worden gekomen aan de levendige belangstelling van het publiek voor het ruimtegebeuren. Pater Pieraerts bleef na de opening niet stilzitten. In 1975 maakte een gift van een mecenas het mogelijk om een nieuwe koepel te installeren. Deze Schmidt-koepel is uitgerust met een parel van een telescoop die ook geschikt is voor fotografie. Het is één van de paradepaardjes van de volkssterrenwacht. Onder impuls van Armand Pien werd eveneens in 1975 een didactisch weerstation gebouwd dat vooral bij scholen in de smaak valt.

Koninklijke belangstelling

Pater Pieraerts mocht zich verheugen in een warme koninklijke belangstelling. Wijlen koning Boudewijn, zelf een verwoed amateur-astronoom, bezocht Mira voor het eerst in 1974. Hij kwam zo onder de indruk van het populariseringswerk van de volkssterrenwacht dat hij een regelmatige bezoeker werd en in 1984 zijn Hoge Bescherming verleende aan Mira. In datzelfde jaar 1984 overleed pater Pieraerts. Hij werd opgevolgd door pater Gereon Van Boeschoten, onder wiens leiding de volkssterrenwacht verder werd uitgebouwd.

Onbezoldigd enthousiasme

De uitstraling en populariteit van Mira zijn niet op de laatste plaats te danken aan de inzet van de mensen die er werken. Naast enkele vaste krachten, draait de vzw op zo'n 25 à 30 enthousiaste vrijwilligers -assistenten noemen ze zichzelf- met een zeer diverse achtergrond, gaande van ingenieur tot beroepsmilitair. In hun vrije tijd verrichten ze waarnemingen, knappen allerlei karweitjes op en leiden groepen rond. Allemaal hebben ze voldoende kennis in huis om te antwoorden op de meest uiteenlopende vragen van de talloze nieuwsgierige bezoekers. De volkssterrenwacht krijgt per jaar zo'n 12.000 à 13.000 mensen over de vloer.

Mira is op 30 jaar tijd uitgegroeid tot een begrip in de astronomische wereld en krijgt daarvoor veel gratuite lof toegezwaaid. Intussen moet de volkssterrenwacht het zien te rooien met de karige subsidies van de gemeente Grimbergen en de Vlaamse overheid, aangevuld met inkomgelden en bijdragen van sponsors. Gelukkig zijn het gebouw en de grond eigendom van de Norbertijnen en draait Mira op de belangeloze inzet van zijn assistenten. Deze unieke volkssterrenwacht zou haar dertigste verjaardag waarschijnlijk niet hebben gehaald als de infrastructuur- en loonkosten echt in rekening zouden worden gebracht.

Jan Lorent en Kris Verhaegen

Volkssterrenwacht Mira,
Abdijstraat 20, 1850 Grimbergen,
tel 02 269 12 80.

Theo Pieraerts, stichter van de volkssterrenwacht

G A S T E N B O E K

Wonen in Meise

We zijn een Brits echtpaar dat sinds zeven jaar in Meise woont. We zijn vaste klant in de bibliotheek en spreken beiden vlot Nederlands. Dat beschouwen we als een elementaire vorm van beleefdheid.

We zijn al aardig ingeburgerd in Meise, maar of we volledig geïntegreerd zijn? In ieder geval voelen we ons hier thuis. Paul speelt orgel in de abdijkerk van Grimbergen en we hebben vaak contact met ouders en verenigingen via onze twee dochters die hier school lopen. Toch zijn er 'kleine' culturele verschillen. In Engeland is het heel gewoon dat je bij je burens langsloopt om een kopje koffie te drinken. In België gebeurt dat uitzonderlijk. Onze burens zijn beslist heel aardig. Ze houden zelfs een oogje in het zeil als we een weekend van huis zijn. Maar het valt ons telkens weer op dat je zelden bij de mensen over de vloer komt en bij een gesprek doorgaans aan de voordeur blijft staan.

Dat neemt niet weg dat we het hier naar onze zin hebben. Eerst woonden we in Antwerpen, nadien twee jaar in Tervuren en nu ongeveer zeven jaar in Meise. Af en toe gaan we nog eens naar Engeland, maar stilaan lijken we daar wel vreemden te worden. Vraag ons niet naar de prijs van groenten en brood ginder, dat weten we eigenlijk niet meer. Met de mentaliteit van sommige landgenoten overzee kunnen we ook niet meer zo goed over-

weg. Je merkt dat de mensen letterlijk op een eiland leven. Ze leren of spreken zelden een tweede taal.

In de rats

In België leggen we nauwelijks nog contact met Engelssprekenden. Toen we hier pas waren, gingen we bijna wekelijks naar een Engelse kerkdienst en Tessa was ook lid van de British Women's club. Naarmate we hier lan-

Het valt ons telkens weer op dat je zelden bij de mensen over de vloer komt

ger wonen, hebben we daar minder behoefte aan. Vanaf onze eerste dag in Vlaanderen hebben we ons echt ingespannen om Nederlands te spreken. De integratie verliep niettemin moeizaam. Tessa werkt momenteel als bediende in het Instituut voor Tropische Geneeskunde in Antwerpen, maar niet als verpleegkundige. Haar diploma wordt in Vlaanderen niet erkend, en dat terwijl ze in Groot-Brittannië een *registered nurse* is. We hebben hierover ons beklag gedaan bij de Europese Commissie, maar het Vlaamse ministerie van Onderwijs beantwoordt de brieven van de Europese Gemeenschap niet eens. Dat zit ons wel dwars. Tot voor kort moesten

we bij de vreemdelingendienst in Meise ook om de drie maanden een stempel halen om hier wettelijk te kunnen verblijven. Paul werkt momenteel als consulent voor een computerfirma waar hij een contract heeft van onbepaalde duur. Op basis daarvan hebben we nu een verblijfsvergunning die vijf jaar geldig is. Toen we nog in Antwerpen woonden, hebben we echt even in de rats gezeten. Paul moest voor zijn werk naar Schotland. Ik kon iedere dag bevallen. Gelukkig schreef de huisarts toen voor dat ik omwille van mijn zwangerschap geen grote reizen mocht maken, anders had men mij kunnen verplichten om België onmiddellijk te verlaten. En dat terwijl we geen aanspraak maakten op welke vorm van steun dan ook. Op zo'n momenten ervaar je aan den lijve dat het eenge-maakte Europa nog ver van het dagelijkse leven van de burger staat.

Paul en Tessa Dunscombe

Living in Meise

Paul plays the organ in the abbey church of Grimbergen, and both speak Dutch fluently. "From our very first day in Flanders we tried to speak Dutch", Tessa points out, Dutch language certificate in hand.

Nevertheless, the integration process wasn't easy. Tessa works at the Institute for Tropical Medicine in Antwerp, but not as a nurse. "My diploma isn't recognised, although I can prove that I'm a registered nurse in Great Britain. I contacted the European Commission for help, but the Flemish Ministry of Education doesn't even deign to answer the EC's

letters. Strange, isn't it?"

Until recently, they still had to get their passports stamped by the alien registration office every three months so as to be able to remain in Belgium. Now, however, they have received a residence permit for five years. "When we still lived in Antwerp, my husband had to go to Scotland for his work", explains Tessa. "I was pregnant at the time and could have given birth almost every day. Fortunately, our GP wrote out a statement saying that, due to my pregnancy, I couldn't make any long trips - otherwise I would have been obliged to leave Belgium immediately. Yet we hadn't asked for any form of support. At times like that you realise how distant the 'unified Europe' still is from its citizens."